

บทนำ

“เครื่องบินเล็กฝึกบิน พร้อมนักบินสองนาย อันมีนายตรีภพ รัตนเดช ครูฝึก กับนายวิวัฒน์ หงษา นักบินฝึกหัด หายไปอย่างลึกลับเหนือ ป่าเขาใหญ่ ขณะบินจากสนามบินเล็กที่อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา มุ่งหน้าเข้าสนามบินดอนเมือง โดยขาดการติดต่อและหายไปจากจอร์เดอาร์ บริเวณเขตอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ตรงรอยต่อจังหวัดนครราชสีมา-นครนายก ทั้งทหาร หน่วยกู้ภัย และพนักงานป่าไม้ ได้ร่วมกันระดมกำลังค้นหา แต่ก็ ไม่พบร่องรอยแต่อย่างใด...”

หนังสือพิมพ์ปริศนาคาวใหญ่นี้ลงหน้าหนึ่งติดต่อกันหลายวัน เนื้อข่าวรายงานเหตุการณ์ทั้งก่อนและหลังเครื่องบินฝึกบินตกอย่างละเอียด อีกทั้งยังมีการสันนิษฐานถึงสาเหตุต่างๆ นานาที่ทำให้เกิดเรื่องร้ายแรงใน ครั้งนี้

ทว่าสำหรับผู้เกี่ยวข้องโดยตรงกับเหตุการณ์แล้ว...

“การค้นหาคงต้องยุติลงแล้วละครับคุณระพี” วิชัย เจ้าหน้าที่ป่าไม้ ซึ่งให้ความร่วมมือกับหน่วยกู้ภัยในการระดมกำลังลงพื้นที่เพื่อค้นหาชนิด

‘ปู่พรม’ บอกอย่างลึนหัวง เขาเองก็ตั้งความหวังอย่างยิ่งยวดในการที่จะค้นหาสองผู้เคราะห์ร้าย แม้จะพบเพียงร่างที่ไร้ลมหายใจก็ตาม

ความหวังอันใดนั้น...ทุกคนย่อมรู้ได้ดีว่า...มีค่าเพียงศูนย์ เครื่องบินทั้งลำตกลงกลางป่าลึก ยังจะมีผู้รอดชีวิตได้อยู่อีกหรือ

เจ้าหน้าที่ป่าไม้หนุ่มอดที่จะชำเลืองมองไปยังหญิงสาวสวยที่ยืนนิ่งเหม่อมองไปอย่างไร้จุดหมายไม่ได้

ดวงหน้างามແฉล้มที่ปกปิดไว้ด้วยแว่นตากันแดดขนาดใหญ่ ดูซบซิดไร้สีสันจนน่าใจหาย เรียวกางร่มที่ฉาบพาดด้วยลิปสติกก็ปราศจากความมีชีวิตชีวา วันนี้อย่างน้อยดูสงบเยือกเย็นลงกว่าในครั้งแรกๆ ที่ได้พบกันที่ทำการฯ ขณะติดต่อประสานงานเพื่อออกค้นหา

ในวันนั้น คุณพิมพ์ดาราคณสวยผู้ซึ่งทำให้บรรดาหนุ่มๆ เจ้าหน้าที่ป่าไม้พากันตื่นตื่นที่ได้พบเห็นดาราสาวคนดังตัวจริงเสียงจริงอยู่ในสภาพพุ่มพ่ายปิมว่าจะขาดใจกับการสูญเสียคนรักไปในเหตุการณ์ที่เหนือความคาดหมาย ทั้งที่เขากับหล่อนใกล้จะเข้าพิธีวิวาห์ในอีกไม่นาน วันนั้น... ดูเหมือนดาราสาวจะรับไม่ได้กับการสูญเสีย หล่อนพร้อมกับพ่อแม่พี่น้องและเหล่าญาติมิตรเป็นโขยงของทั้งสองนักบิน ต่างมารวมตัวกันด้วยความหวังว่า...บุคคลอันเป็นที่รักของพวกเขาอาจยังมีชีวิตรอดอยู่กลางป่า

แต่หลังจากเวลาล่วงผ่านไป ความหวังอันน้อยนิดไม่หลงเหลือ สิ่งที่ต้องการต่อมาก็คือขอเพียงพบร่างของผู้เสียชีวิต เพื่อจะได้นำพวกเขากลับบ้านและประกอบพิธีกรรมทางศาสนา...เท่านั้นก็มากพอแล้ว

ทว่าแม้ประการหลังก็ยังล้มเหลวอย่างลึนท่า หลังจากค้นหาครั้งแล้วครั้งเล่าจนสุดความสามารถ ก็ยังไม่พบวีแววหรือร่องรอยใดๆ แม้แต่น้อย...ราวกับว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเพียงฝันร้ายที่ไม่ได้เกิดขึ้นจริง

“พวกเราพยายามกันจนสุดความสามารถแล้ว...ต้องเสียใจด้วยจริงๆ”

“ผมเข้าใจครับ...”

น้ำเสียงของพงษ์ระพีแห่งไทย ใจหายกับคำพูดนั้นแม้คาดได้ว่า

จะต้องเป็นเช่นนั้น เขาได้แต่หนีถึงบุพการีซึ่งยังไม่อาจทำใจยอมรับได้กับการสูญเสีย ยังจำได้ถึงคำฝากฝังสุดท้ายกับความหวังอันน้อยนิด

‘ขอให้ได้...นายตรี...กลับมาก็ยังดีถึงลูกจะไม่อยู่กับเราแล้ว แต่อย่างน้อย...ก็ยังมีรู้สึกดีขึ้นมาบ้างที่ได้พาเขากลับมาบ้าน พ่อกับแม่ทำได้ดีที่สุดเท่านี้...ในวาระสุดท้ายของลูก’

พศุทธิ ญาติผู้หนึ่งผู้ทุ่มเททั้งแรงกายและแรงใจในการติดตามค้นหา เคียงข้างเขามาตลอด เดินเข้ามาตบไหล่อย่างปลอบใจ อีกมุมหนึ่ง พิมพ์ดารามีราเมษ เพื่อนชายคนสนิทอยู่เคียงข้าง

“เมื่อเรื่องมันลงเอยอย่างนี้...เราก็จำต้องยอมรับความจริง พี่พี...เราทำดีที่สุดแล้ว ผมว่าถึงตอนนี้เราควรกลับไปประกอบพิธีทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เรียบร้อยดีกว่า ดวงวิญญาณของพี่ทั้งสองคนจะได้ไปสู่สุคติเสียที”

“ฉันไม่อยากจะเชื่อเลยพศุทธิ เครื่องบินทั้งลำตกลงกลางป่า ทำไมเราจึงหาไม่พบแม้แต่ซาก คุณวิชัยครับ คุณพอจะมีคำอธิบายอะไรเพิ่มเติมที่ทำให้ผมเข้าใจได้มากกว่านี้บ้างไหม...หรือยังมีจุดไหนบ้างที่อาจหลงหูหลงตาที่มึนค้นหา”

“โอ้...พี่พีครับ” พศุทธิร้องอย่างอ่อนใจ เขาหันมองเจ้าหน้าที่ป่าไม้ผู้แสดงความมีน้ำใจอย่างดีเยี่ยมมาตลอดการค้นหาแล้วก็ออกจะเกรงใจความดีอันตันตุงของพงษ์ระพีคงทำให้เจ้าหน้าที่ทุกฝ่ายระอาใจเต็มที

เจ้าหน้าที่ป่าไม้หนุ่มไม่ได้เอ่ยอะไร แต่หากสังเกตให้ดีก็จะพบว่าในสีหน้าอึดอัดใจนั้นคล้ายแฝงแวล้งเลบางอย่าง เขาทำท่าเหมือนจะเอ่ยปากแต่แล้วก็กลับกลืนคำพูดลงคอ ได้แต่เฝ้ายืนมองบุคคลทั้งสี่ขึ้นรถจากไปด้วยความรู้สึกหดหู่ใจ

หลังจากนั้นอีกไม่ถึงสัปดาห์ ทั้งที่ความเหนื่อยล้าจากการตั้งต้นค้นหายังไม่ทันจางหาย เจ้าหน้าที่ป่าไม้หนุ่มก็ต้องประหลาดใจที่พบว่าพงษ์ระพี ชายหนุ่มร่างสูง ใบหน้าหล่อเหลา ผิวบางแบบลูกผู้ดีมีเงิน หวน

กลับมาที่นี้อีกครั้งพร้อมด้วยพิมพ์ดารา สาวสวยซูเปอร์สตาร์ รวมทั้งสองหนุ่ม... พศุทธิและราเมษ

ในครั้งนี่ เขายังพบสายตาและท่าทีมุ่มม่น้อย่างมิเปลี่ยนแปลงจากพงษ์ระพี ส่วนพศุทธิ ญาติผู้น้องซึ่งติดตามมานั้น ดูเหมือนจะไม่มีวี่แววศรัทธาเชื่อมั่นใดๆ ในการติดตามค้นหาอีกแล้ว ข้างฝ่ายดาราสาวก็ดูจะลดความเคล้าหมองลงจนเกือบสิ้น เห็นได้ชัดจากการแต่งกายที่กลับมาคืนฟอร์ม ทั้งเสื้อผ้าหน้าผมเหน็บกริบและแว่นกันแดดอันใหม่ที่ดูโฉบเฉี่ยวทันสมัย หล่อล่อนส่งเสียงตกเตียงโต้แย้งกับเพื่อนชายที่มาด้วยกันตลอดเวลาเท่าที่จะมีโอกาส จนดูเหมือนคนสองคนที่ไม่กินเส้นกัน แต่กลับต้องมาร่วมทางกันโดยบังเอิญ

“ผมอยากขอความช่วยเหลือจากคุณวิชัยอีกครั้ง” พงษ์ระพีเอ่ยอย่างไม่อ้อมค้อม และโดยไม่ต้องให้อีกฝ่ายลำบากใจอยู่นาน ชายหนุ่มบอกความประสงค์ของตนเองในทันที

“ผมต้องการออกเดินทางสืบหาจุดที่เครื่องบินตกกันเองนะครับ คิดว่าคงจะไม่รบกวนทางเจ้าหน้าที่ป่าไม้อีก ผมเพียงแต่อยากให้คุณวิชัยช่วยหาพรานนำทางฝีมือดีที่ไว้วางใจได้สักคนหนึ่ง กับลูกหาบเพื่อขนเสบียงอาหารไม่ทราบจะพอหาให้ได้หรือเปล่าครับ ทางผมยินดีจ่ายค่าแรงให้อย่างงามทีเดียวสำหรับงานสำคัญครั้งนี้”

“คุณวิชัยพอจะบอกได้ไหมครับ ว่ายังมีจุดไหนอีกที่เรายังเข้าไปไม่ถึง” พศุทธิเอ่ยออกมาได้ตรงจุดอย่างที่สุด และนั่นดูจะเป็นคำถามที่ยังความหนักใจให้เจ้าหน้าที่ป่าไม้หนุ่มไม่ใช่น้อย

“จากการค้นหาชนิดแทบพลิกผืนป่า... ผมเองก็เชื่อว่าจะสิ้นความค้างคาใจ สถานที่หนึ่งที่ผมแน่ใจว่ายังไม่มีพวกเราคนใดคนหนึ่งเข้าไปถึงที่นั่น... ชาวบ้านป่าเถื่อนว่าเป็นสถานที่ลับ... เต็มไปด้วยอาถรรพ์และภัยอันตรายจริง... ไม่ว่าผมหรือใครๆ ก็ไม่อยากจะแนะนำให้พวกคุณหรือใครบุกป่าฝ่าดงเข้าไปทั้งนั้น เพราะมันหมายถึงการก้าวเข้าไปหาความตายชัดๆ”

“ที่ที่คุณว่า...ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร ขอเพียงมีโอกาสได้พบ พวกเรา
พร้อมจะดั้นด้นไป บอกมาเถอะครับคุณวิชัย ว่ามันคือที่ไหน”

ป่าไม้หนุ่มหนึ่งไปครู่ ก่อนเอ่ยเสียงขรัม

“ผาดำ ขุนเขาใหญ่ที่ยากแก่การเข้าถึง ที่สำคัญ...การจะเดินทางไป
นั้นต้องผ่านทุ่งหมาหลง ต้นกำเนิดของนิทานข้างกองไฟอันน่าสะพรึงกลัว...”

วิชัยกวาดสายตาไปยังใบหน้าของทุกคน เอ่ยต่อว่า

“แต่ก่อนที่จะตัดสินใจ ผมอยากให้พวกคุณลองไปในที่ที่ควรไปอย่าง
ที่สุดในตอนนี้ เมื่อไปถึงที่นั่น คุณจะพบใครคนหนึ่งซึ่งอาจช่วยในการ
ตัดสินใจของพวกคุณได้เป็นอย่างดี”

๑

รถไฟวีลดีด่าเงาปลาบซึ่งผ่านความสมบุกสมบันของเส้นทาง
มหาโหดจนถูกฉาบทับด้วยสีแดงบางๆ ของฝุ่นลูกรัง เล่นซ้ำๆ มาบนถนน
สายเล็กขรุขระ คนขับดูเหมือนไม่แน่ใจในเส้นทางที่กำลังจะมุ่งไป เห็นได้จาก
การที่รถจะจอดทุกครั้งเมื่อพบเจอชาวบ้านในระหว่างทางอันแสนทรุกันดารนี้
รถวิ่งต่อไปได้ไม่นานก็ต้องจอดลงอีกครั้งเมื่อเผชิญเข้ากับทางแยก
เบื้องต้น ทางหนึ่งทอดยาวคดเคี้ยวหายลับไปตามเนินสูง อีกทางนั้นเล็ก
พอกัน แต่กลับवलลงต่ำ

“เอาไงพี่พี” พศุทธิถามอย่างหัวเสีย เหลียวมองเส้นทางทั้งซ้ายและ
ขวา ตามความรู้สึกของเขาแล้วมันไม่น่าไปทั้งสองเส้นทางนั้นแหละ สิ่ง
ปรารถนาอย่างที่สุดก็คือการหันหลังกลับ แต่ก็รู้ว่ามันนั่นคงไม่ใช่ทางซึ่ง
คนอื่น ๆ รวมทั้งพงษ์ระพีจะเลือก

“ซ้ายหรือขวาดี!” ถามอีกครั้งพลงหันมองสี่เหลี่ยมคมคายหล่อเหลา
โดยเฉพาะจมูกที่โด่งงามอย่างโดดเด่นของญาติผู้พี่

คิ้วเข้มของคนถูกถามขมวดเข้าหากันด้วยอาการลังเล ครุ่นคิด ขณะที่

สองแขนยังเกาะหนึ่งอยู่ที่พวงมาลัยรถอย่างตัดสินใจไม่ได้ว่าจะไปทางไหนดี...ชายหรือขวา...ขึ้นหรือลง...

พศุทธิซึ่งตัวลงกับเบาะอย่างอ่อนใจเมื่อไม่ได้รับคำตอบจากอีกฝ่ายที่ยังคงลังเลหนัก เขารู้ว่าญาติผู้พี่ไม่อยากตัดสินใจผิด วิ่งไปบนเส้นทางที่ไม่รู้ว่าสุดท้ายแล้วจะนำไปยังจุดหมายที่ต้องการหรือไม่ ทั้งไม่รู้ด้วยว่าถนนสายเล็กๆ ที่แสนคดเคี้ยวนั้นจะทอดยาวไปไกลสักเท่าใด

เขาคิดกับตนเองอย่างช้าๆ ว่า โชคดีเท่าไรแล้วที่พวกเขาไม่ได้วิ่งรถอยู่ในเขตชายแดน มิฉะนั้นป่านนี้อาจพลัดหลงเข้าไปในเขตประเทศเพื่อนบ้านอย่างไม่รู้ตัวเสียตั้งแต่ชั่วโมงที่ผ่านมาก็เป็นได้

คนด้านหลังเริ่มออกเสียงแสดงความคิดเห็นขึ้นมาบ้างแล้ว แต่ดูเหมือนจะไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น เพราะต่างก็ทุ่มเถียงกันอย่างเอาเป็นเอาตายโดยยึดสมมุติฐานของตัวเองเป็นที่ตั้ง

“วัดเขา! ชื่อก็บอกอยู่แล้วว่าวัดเขา ก็ต้องวิ่งขึ้นที่สูงสิ!” พิมพ์ดาราดาราสาวคนดัง ผู้หญิงเพียงหนึ่งเดียวในรถ งดเหตุผลเข้าได้ซึ่งฟังดูเข้าที่ ดังนั้นเส้นทางที่น่าจะมุ่งไปย่อมเป็นเส้นทางด้านขวาที่ตัดขึ้นเนิน

“แต่จุดที่เรากำลังอยู่นี้ก็เป็นเขาสูงอยู่แล้วนะ” ราเมษเถียง ทั้งยังมีเหตุผลน่าเชื่อถือยิ่งกว่า “เราใช้เส้นทางขึ้นเขานับตั้งแต่มุ่งตรงมาตามเส้นทางไปผานางคอย จนเลี้ยวขึ้นเส้นทางเล็กๆ นี้มาเป็นชั่วโมง อย่างนี้เธอยังหลงมว่าเราไม่ได้วิ่งอยู่บนภูเขาได้ไง แล้วเธอลองมองสูงขึ้นไปสิ ถ้ามันมีวัดตั้งอยู่จริงเราก็ต้องพอมองเห็นบ้างแล้ว ฉันทว่าเส้นทางที่วกลงทางซ้ายนี้ต่างหากเรามองจากตรงนี้จึงไม่เห็นวัดที่ว่า”

“ก็เขาบอกว่า เป็นวัดเขาถ้ำ!” พิมพ์ดาราระแวกเสียงอย่างไม่ยอมแพ้ ตอนนี้หล่อนบึกใจแน่นแน่ว่าจะต้องเป็นเส้นทางด้านขวามือ “ฉันเข้าใจว่ามันต้องอยู่ในถ้ำ ดังนั้นเส้นทางนี้...”

“วัดที่ไหนจะเข้าไปอยู่ในถ้ำ!” ราเมษร้อง “ใครกันจะบากบันไปสร้างวัดในถ้ำ ถ้าเป็นแค่สำนักสงฆ์ก็ไปอย่าง”

“นายเมฆ!”

คนเถียงไม่ทันแหบร้องกรี๊ด ขณะที่คนที่เคียดอยู่แล้วยิ่งเคียดหนัก พงษ์ระพีบอกตัวเองว่าเขาน่าจะเชื่อพศุทธิ์ตั้งแต่แรกว่าไม่ควรตามใจให้พิมพ์ดาราดิตตามมาด้วย ดังนั้นเมื่อเห็นญาติผู้น้องมองมาอย่างซ้ำๆ ด้วยหางตา จึงจำเป็นต้องรีบตัดบทเสีย

“ฉันเชื่อนายเมฆ” พงษ์ระพีพูดเสียงดัง นำเสียงขุนจัดพอที่จะทำให้สถานการณ์การโต้เถียงที่เริ่มวิกฤติยุติลงได้ ก่อนเปลี่ยนเกียร์ เลี้ยวรถไปตามเส้นทางด้านซ้ายมือในทันที

“พวกชาวบ้านที่นี่ก็เหลือเกิน!” คนแพ้กะแทกเสียงบ่นให้ได้ยินนัดกันทั้งคัน “จะบอกทางก็บอกให้มันละเอียดหน่อยไม่ได้ ไอ้พวกโง่งมันบอกอย่างขอไปทีแท้ๆ แล้วก็ปล่อยให้พวกเราต้องมัววเสียวเวลาทางกันอยู่อย่างนี้”

พศุทธิ์ก็ลั่นหัวเราะอย่างยากเย็นพลางเหลือบตามองคนนั่งข้างๆ อีกที แล้วก็อดนึกก่อนขอด้วยความอิจฉาเล็กๆ ไม่ได้ว่า...คนอะไร แม้กระทั่งอารมณ์เสียก็ยังดูหล่อ!

แต่แล้วจู่ๆ พงษ์ระพีก็เหยียบเบรกพรีด พศุทธิ์ซึ่งไม่ทันระวังตัวเวลาเข้าไปอัดกับคอนโซล ดีที่หัวของเขายังไม่โหม่งกระจกหน้า ส่วนสองคนด้านหลังพุ่งเข้ากระแทกพนักเบาะหน้าเต็มรัก ส่งเสียงร้องดังคับรถกับการเบรกแบบไม่ปรานีปราศัยของคนขับ ก่อนที่สายตาทั้งคู่จะเพ่งมองไปนอกกระจกที่ตกลงไปด้วยฝุ่นสีแดงของลูกรัง

“ไว้ย!”

เสียงร้องนั้นไม่ได้มาจากภายในรถ แต่มันก็ดังพอจะแทรกผ่านเข้ามาให้คนในรถได้ยินอย่างถนัดถนี่ และเมื่อฝุ่นจางลงทุกคนจึงได้เห็นว่าทางข้างหน้าเป็นโค้งหักศอก และรถที่จอดนิ่งอยู่เบื้องหน้าก็เป็นรถจักรยานซึ่งบังเอิญโผล่มาพบกันพอดีแบบที่ต่างฝ่ายต่างไม่ทันได้ระวังตัว นั่นคือเหตุผลที่ทำให้พงษ์ระพีเหยียบเบรกอย่างกะทันหัน ขณะที่คู่มือของเขากำลังปิดฝุ่น

ออกจากเนื้อตัวและหัวหูกที่อยู่สูงรุงรัง ใบหน้าที่น่าจะมอมอยู่ก่อนหน้านี้ แล้วบุตบั้งอย่างไม่สบอารมณ์ ยิ่งเพิ่มความไม่น่าดูยิ่งขึ้นไปอีก

“ไอ้โง่!” พิมพิดาราปากไวกว่าความคิดเสมอ หล่อนร้องด่าทันทีที่เห็นว่าอะไรเป็นอะไร “ไม่รู้จักดูต้าม้าตาเรือ อย่างนี้น่าชนเสียให้ตายไปเลย”

“หุบปากเถอะ” พงษ์ระพีหันมาปรามเสียงเคียด “แล้วรออยู่ในรถ”

ชายหนุ่มเปิดประตูรถออกไปเพียงลำพัง เขาก็มองเก็บหมวกเงินๆ ที่หล่นอยู่กับพื้นถนนขึ้นมาพาดกับขาตนเองสองสามทีจนแน่ใจว่าฝุ่นที่เกาะอยู่หลุดออกไปมากแล้ว จึงส่งให้เจ้าของที่ยังยืนหน้าจাঁอยู่กับจักรยานคันเก่า ซึ่งนับว่าโชคดีอย่างเหลือเชื่อที่เบรคยังใช้การได้ มิเช่นนั้นคงกลิ้งฝุ่นตลบลงไปข้างทางโนนแล้ว

“เป็นอะไรหรือเปล่า ขอโทษทีนะ ฉันไม่เห็น”

เพราะคำพูดดีเกินความคาดหมาย ใบหน้าบุตบั้งของคนเตรียมรับมือว่าต้องมีเรื่องกันแน่ๆ จึงค่อยคลายลง มือมอมๆ รับหมวกจากมือชาวสะอาด ที่มีนิ้วเรียวยาวโดยไม่มีคำขอใจ

พงษ์ระพีส่ายหน้า แต่ใบหน้าที่หล่อเหลาก็ดูจะคลายความเคียดเคืองลง เมื่อเห็นอีกฝ่ายไม่ใส่ใจอะไรมากไปกว่าเตรียมขึ้นจักรยานเพื่อถีบจากไป

พศุทธิ์เปิดประตูรถก้าวตามลงมา เขากวาดสายตามองร่างมอมแมมเต็มไปด้วยฝุ่นอย่างช้าๆ

“ไม่เป็นไรก็ดีแล้ว แต่ทีหลังก็ระวังหน่อยละไอ้หนู”

‘ไอ้หนู’ อ้าปากค้าง จ้องมองผู้ที่ก้าวมาใหม่เซมิง เป็นลักษณะการมองที่ทำให้คนถูกมองไม่พอใจได้ง่ายๆ เพราะไล่จากปลายเท้าจรดศีรษะ

“พูดได้หรือเปล่าเนี่ย...เป็นไปหรือเปล่า” พศุทธิ์ร้องออกมาอย่างหงุดหงิด

“จะมัวเสียเวลาอะไรกันอยู่” พิมพิดาราเลื่อนกระจกแล้วยื่นหน้าออกมาอย่างอดรนทนไม่ได้ “ถามไปเลยสิพศุทธิ์ ทางไปวัดเขาถ้ำนะ ทางนี้หรือเปล่า”

“อ้อ...ก็ตั้งใจจะลงมาถามนี่แหละ ไฉน พวกเรากำลังจะไปพระที่วัด เขาถ้าเลือกร้อง ไปทางนี้ถูกหรือเปล่า แกพอจะรู้อ่างใหม่กว่าวัดตั้งอยู่ทางไหน แล้วต้องไปอีกไกลแค่ไหน”

ดวงตาคมสวยขัดกับรูปลักษณะโง่ทึบกึ่งชายจนแยกไม่ออก เหลือบมองมาอย่างครุ่นคิด

“ว่าไงล่ะ!” พิมพ์ดารายังคงกระแทกเสียงอย่างหงุดหงิด ขณะนี้หล่อนยึดตัวคร่อมร่างรามะที่นั่งอยู่ทางด้านซ้ายเพื่อไพล่หน้าออกมาทางหน้าต่างรถร่วมเจรจาด้วย แต่ก็ไม่ถนัดนักเพราะมีรามะคืบคลานขลุกขลิกอยู่

“พูดภาษาไทยได้หรือเปล่า ถามทำไมไม่ตอบ ฟังไม่รู้เรื่องหรือว่าพูดไม่ได้ ผู้คนแถวนี้ทำไมถึงได้พิลึกๆ กันอย่างนั้นะ”

ตาคู่สวยนั้นตัวตมอมมาที่พิมพ์ดารายอีกครั้ง แวดดูแข็งกร้าวอย่างประหลาดทำเอาหล่อนเย็นวาบตลอดทั้งกาย ความรู้สึกหวาดหวั่นแปลกๆ ทำให้ดาราสาวค่อยๆ หดตัวกลับเข้าไปในรถ ปากข้างเจรจาสงบลงได้โดยพลัน

พศุทธิ์ไม่สนใจ เขาถามซ้ำอีกครั้ง คราวนี้คนถูกถามทำเพียงขมื่อไปข้างหน้า แล้วชี้รถสวนทางจากไปโดยไม่ยอมพูดจาอะไรด้วยอีก สองหนุ่มก้าวขึ้นรถอย่างช้าๆ สรุบเอาว่า

“สงสัยจะเป็นใบ้จริงๆ ใครพูดด้วยก็ไม่พูดตอบสักคำ”

“เป็นใบ้ทำไมร้องไห้อีได้” พงษ์ระพีสงสัย

“นั่นซีนะ” พศุทธิ์หัวเราะอีก เขามองจากกระจกมองข้างขณะรถเริ่มเคลื่อนตัว จักรยานเก่าๆ หายลับไปจากสายตาแล้ว ทั้งเพียงฝุ่นฟุ้งตามหลังได้แต่บ่นอย่างไม่จริงจังนักว่า “นี่มันจะถีบรถไปจนถึงไหนกัน อย่าบอกนะว่าจะเข้าไปในเมือง ถนนหนทางแบบนี้ ตะวันจะตกดินซะก่อนที่จะไปถึงหรือเปล่าละนั่น”

จริงอย่างที่ชายหนุ่มว่า ด้วยถนนลูกรังที่รถเล่นอยู่นั้นเป็นถนนแคบๆ ทั้งยังคดเคี้ยว ขึ้นสูงลงต่ำไปตลอดทางตามลักษณะภูมิประเทศ พงษ์ระพีบังคับรถด้วยความระมัดระวังยิ่งขึ้น เพราะโอกาสที่จะมองเห็นรถขับสวนมา

แต่ไกลๆ นั้นแทบไม่มีเลย บางช่วงก็เป็นโค้งหักศอกไม่ต่างจากที่ผ่านมา

โยกเขยอกกันมาจนเกือบบ้ายคล้อย พวกเขาทั้งสี่จึงบรรลุถึงที่หมาย ซึ่งน่าจะเป็นสุดปลายถนนที่ตัดตรงเข้ามาที่นี่โดยเฉพาะ เพราะมองไม่เห็นเส้นทางที่รถจะวิ่งได้ต่อไปจากนั้น นอกจากอีกเส้นที่เริ่มต้นจากวัดและพุ่งผ่านไปทางขวามือ

ตรงทางเข้ามีป้ายทำจากไม้ทั้งแผ่นซึ่งเก่าจนแตกลายงา ตัวหนังสือรางเลือนเขียนบอกชื่อ 'วัดเขาถ้ำเสือร้อง' ป้ายเก่าคร่ำไยئهหน้อยๆ นั้นบ่งบอกอายุของมันอันอาจรวมถึงอายุของวัดแห่งนี้ด้วย ทั้งยังบอกถึงการปราศจากการใส่ใจดูแล พงษ์ระพีซึ่งบรรดผ่านต้นพิกุลตรงเข้าไปจอดใต้ต้นตะแบกสูงอายุหลายสิบปีซึ่งขณะนี้กำลังผลัดใบ มองเห็นดอกสีม่วงที่เริ่มผลิบานประปราย

พิมพ์ดาราก้าวลงจากรถลงมายืนบิดตัว ขยับแข่งขาที่แสนเมื่อยขบ เพราะนั่งอยู่ในรถมานานหลายชั่วโมง สายตาพุ่งตรงสำรวจวัดเล็กชอมช่อ ความรู้สึกเชื่อถือศรัทธาแทบจะหายวับไปในทันที

“ยังมีพระอยู่มั่งหรือเปล่านั้น เจียบแล้วก็ทรุดโทรมยังกับวัดร้าง”

“ปากรีนั่น” ราเมษส่ายหน้า เขามีความรู้สึกไม่ต่างกับพศุทธิ ถึงแม้พิมพ์ดาราจะเป็นคนสวยมาก แต่ก็หน้าร่ำคาญมากเช่นกัน

ดาราสาวไม่สนใจคำอ่อนของราเมษ หล่อหันมาหาพงษ์ระพีแต่ก็ไม่พบเขาอยู่ตรงนั้นเสียแล้ว เมื่อกวาดตามองเร็วๆ จึงเห็นชายหนุ่มสองคนที่เหลือพากันเดินไปสำรวจรอบบริเวณราวกับว่าที่นี่เป็นสถานที่ท่องเที่ยว น่าสนใจ พิมพ์ดาราชอยทำอิกตามไปทันที จึงได้รู้ว่าสถานที่ตั้งวัดเล็กๆ แห่งนี้เป็นไหล่ผาสูงชัน มองลงไปยังหุบเบื้องล่างแลเห็นยอดไม้อยู่ลิบๆ ไกลออกไปเป็นกลุ่มหมู่บ้านเล็กๆ มองเห็นไร่ข้าวโพดและไร่มันสำปะหลังกระจายเป็นหย่อมๆ

“นี่ก็ไม่ออกเลย” ดาราสาวเก็บปากเอาไว้ไม่อยู่อีกตามเคย “...ว่าคนพวกนี้เขาเอาอะไรกินกัน มีน้ำวัดถึงได้ทั้งเล็กทั้งโทรม ไม่มีสิ่งปลูกสร้างใหม่เลย แล้วพระอะไรนะ...ที่เราจะมาหานั้น ท่านอยู่ตรงไหน”

“ถ้ามาไม่ผิดวัดก็ต้องพบท่านแน่” พงษ์ระพีเอ่ยอย่างมั่นใจ ชายหนุ่ม
 ละสายตาจากทิวทัศน์เบื้องล่าง หันกลับมา แล้วก็ต้องตกใจจนแทบผงะ

ไม่ห่างจากพวกเขามากนัก พระสงฆ์ชรารูปหนึ่งยืนอย่างสงบสำรวม
 ได้ร่ำเงาสลัวของตนตื่นเปิด ดวงหน้าท่านตอบซุบซิบที่มีเขี้ยวตาสีโหลดูน่ากลัว

“มีธุระอะไรกันริโยม ถึงได้บากบั่นมาถึงที่นี่”

“พวกเราได้รับการแนะนำให้มาพบหลวงพ่ोजันดีครับ ไม่ทราบว่าคุณ
 ใช้...”

“ไม่ใช่อาตมาหรือริโยม”

พระรูปนั้นตอบทันทีพร้อมรอยยิ้มที่ทำให้ทั้งสี่หายใจโล่งขึ้นเป็นกอง
 แม้มันจะเป็นรอยยิ้มที่ดูไม่ห่างจากคำว่าน่ากลัวสักเท่าไรนักก็ตาม แต่อย่าง
 น้อยจากการพูดคุยและปฏิกริยาตอบรับก็ทำให้รับรู้ได้ว่าผู้ที่ยืนอยู่ตรงหน้า
 ยังเป็นมนุษย์ มีเลือดเนื้อ มีลมหายใจเป็นปกติเหมือนๆ พวกเขา หลวงตา
 พยักหน้าเป็นท่านองเชื้อเชิญ “หลวงพ่อกำลังรอท่านอยู่ที่กุฏิโน่น กำลังรอพวกโยมอยู่
 ตามอาตมามาลี”

แม้สังขารดูไม่เอื้ออำนวย แต่การเดินทางกลับคล่องแคล่ว ภิกษุชรา
 พาทั้งหมดก้าวผ่านลานวัดแคบๆ ที่ได้รับการดูแลปัดกวาดไว้เตียนโล่ง ที่มอง
 เห็นเบื้องหน้าและกำลังจะผ่านไปคือศาลาการเปรียญที่สร้างด้วยไม้แบบ
 หยาบๆ อายุน่าจะหลายสิบปี สภาพเก่าทรุดโทรมแต่ก็ยังใช้งานได้ดีอยู่ พวก
 เขาเดินผ่านหอรบขัง ก่อนจะก้าวสู่ทางลาดชันที่อาศัยหินตะปุ่มตะป่ำแทน
 บันได

ทุกคนเริ่มเหนื่อยหอบ แต่หลวงตาที่ดูแก่ชรากลับก้าวร่นไปด้วยฝีเท้าคงที่
 พงษ์ระพีเร่งฝีเท้าตามไปแล้วถามอย่างสะกดความประหลาดใจเอาไว้ไม่อยู่

“เมื่อครู่หลวงตาบอกว่าหลวงพ่อกำลังรอพวกเรา?”

“ถูกต้องแล้ว”

ภิกษุชราตอบพลางก้าวเดินต่อไปไม่หยุด ในขณะที่คนฟังนั้น ความ
 พิศวงสงสัยแผ่ซ่านจนแทบชนลูกไปทั้งตัว ขณะนั้นนอกเหนือจากพงษ์ระพีที่รีบ

ก้าวตามไปติดๆ แล้ว คนที่เหลือต่างก็หันมองหน้ากันอย่างตะลึงงัน

“รอพวกเรา” ราเมษทวนคำ ลีหน้าต๊ะๆ “ท่านรู้ได้ไง? ท่านรู้ว่าพวกเรา กำลังมา?”

“ถึงว่าสิ...” พิมพ์ดาราสีเสียงกระเส่า ตัวหล่อนสั้นน้อยๆ หญิงสาว พุดพลาญลูปแขนที่เส้นขนตั้งชูชัน “ดูสิ ขนฉันลุกไปหมดแล้ว...นี่ท่านศักดิ์สิทธิ์จริงๆ สมคำรำลือหรือนี้ ฉันนี่ไม่ถึงเลยจริงๆ”

แม้จะพูดกันด้วยเสียงดังไม่เกินกระซิบ แต่ในความเงียบที่มีเพียงเสียง ฝีเท้าทำคู่เหยียบย่างไปบนดินปนกรวดทรายและหินแข็ง เสียงนั้นก็ลอยเข้า หูพงษ์ระพีผู้เดินนำหน้าทุกคนได้อย่างถนัดถนี่ เขาเองก็รู้สึกขนลุกไม่แพ้ คนอื่นๆ

“เอ้อ...หลวงตาครับ อย่าหาว่าผมเข้ซี้เลย หลวงพ่อจันดีท่านทราบได้ อย่างไรครับว่าพวกเรากำลังมา”

“หลวงพ่อจันดีท่านมีญาณวิเศษ สามารถหยั่งรู้เหมือนเกจิอาจารย์ รุ่นเก่าๆ ใช่ไหมครับหลวงตา ไม่น่าเชื่อเลยว่าทุกวันนี้ยังมีพระเก่งๆ อย่างนี้ อยู่อีก” ราเมษเอ่ยอย่างตื่นตื่น ความเมื่อยล้าจากการเดินขึ้นที่สูงแทบหายไป เป็นปลิดทิ้ง เขาแทบจะรีบวิ่งแข่งหน้าไปด้วยความกระตือรือร้น

“เอ...” หลวงตาหยุดเดิน หันมามองหน้าทุกคนอย่างงงๆ “ก็พวกโยม เจอกับเจ้าดวงมันระหว่างทางเข้าวัดมานี้ไม่ใช่หรือ”

“เจ้าดวง?”

“ใช่...มันมาถึงวัดก่อนหน้าพวกโยมได้สักพักนึงแล้ว มันมาบอกกับ หลวงพ่อจันดีว่ามีคนมาจากกรุงเทพฯ มาจอดรถถามทางมาที่วัดนี้กับมัน คน มาวัด นอกจากจะมีธุระมาพบหลวงพ่อแล้ว ก็ไม่เห็นว่าจะเป็นที่อื่นไม่ใช่สิ”

“เจ้าเด็กแต่งตัวสกปรกที่พี่พีเกือบจะชนตรงทางแยกนั้นนะหรือ” พศุทธิ์ร้องขึ้นอย่างแปลกใจ “มันจะมาถึงก่อนเราได้ไง ก็เห็นอยู่กับตาว่ามัน ชี้อรถสวนทางเราออกไป แล้วจะมีทางไหนให้วกกลับมาถึงวัดได้ก่อนพวกเรา อย่างบอกนะว่ามันหาทางลัดตัดป่ามา”

“จะต้องหาทางลัดตัดป่าทำไมให้ลำบาก” หลวงตาพุดกั้วหัวเราะ พลางยกมือชี้ข้ามหัวพวกเขาแล้วบอก “โยมเห็นถนนนั้นไหม ทางสายนี้ ชาวบ้านใช้สัญจรเพื่อเข้าไปในเมือง ถนนมาลึนสุดที่วัดอย่างที่พวกโยมเห็น นอกจากจะไกลกว่าแล้ว ยังไม่คดเคี้ยวเท่าทางที่พวกโยมเลือกมาเสียอีก ถนนสองสายมันวิ่งไปบรรจบกันตรงทางแยกที่พวกโยมผ่านกันเข้ามา นั้นแหละ”

ผู้มาเยือนทั้งสี่แทบหมดแรง รู้ตัวดีว่าถูก ‘เจ้าดวง’ ของหลวงตาหลอก ให้ใช้เส้นทางที่ทั้งลำบากทั้งอ้อมโลก แต่ก็ไม่มีใครปริปากให้ถูกหัวเราะเยาะ ได้แต่นึกแข่งชกหักกระดูกเจ้าเด็กเวรอยู่ในใจ

๒

พิมพ์ดารารบนิ่งง่าเป็นหมิ่นกึ่งเรื่องที่เสียรู้ให้เด็กหลอก บอกว่า หากทุกคนเชื่อแล้วเลือกเส้นทางที่หล่อนเลือก แทนการเชื่อราเมษ ก็คงมาถึง วัดเสียนานแล้วโดยไม่ต้องทนเสียเวลากับหนทางแสนลำเค็ญคดเคี้ยวจนแทบ แหกโค้งตกเขาตาย

ที่สำคัญ การเดินเท้าไปตามเส้นทางเล็กๆ เพื่อไปยังกุฏิหลวงพ่อดันดี ก็ดูจะไม่จบสิ้นลงง่ายๆ ทั้งหนทางยังมีดครีมลงทุกที่ด้วยมวลหมู่ไม้ใหญ่สูง เหนือศีรษะขึ้นไปแผ่กิ่งก้านใบปกคลุม ทั้งตลอดเส้นทางยังรกเรื้อด้วย เถาวัลย์ที่เลื้อยพันเกาะเกี่ยวทำให้รู้สึกราวเดินอยู่ในป่า พิมพ์ดาราไม่รู้สึกละ แผลกใจอะไรเมื่อเดินผ่านกุฏิหลังเล็กจ้อยที่มองดูเหมือนกุฏิร้างปราศจาก พระจำพรรษา แต่ที่แปลกก็คือ เมื่อไรจึงจะถึงกุฏิหลังที่หลวงพ่อดันดีพำนัก อยู่สักที

หล่อนเดินจนล้า รู้สึกปวดต้นขาจนแทบไม่อยากจะยกเท้าก้าวต่อไป

“รู้งี้...ฉันรออยู่ที่รถเสียแต่แรกก็ดี”

“มาแล้วไม่ได้พบ จะมาทำไมให้เมื่อย” ราเมษหันมาดูเบาๆ

พิมพ์दारาหน้า้ำ หยาดเหงื่อไหลย้อยจนไรผมที่ล้อมกรอบรูปหน้า
ดงามเปียกชุ่ม ได้แต่ก้มหน้าก้มตาเดินต่อไป

กระทั่งทั้งหมดก้าวขึ้นมาสู่ลานหินกว้างราบเรียบ มองเห็นปากถ้ำเล็กๆ
ลึกเข้าไปใต้ชะง่อนหินนั้นละ หลวงตาผู้นำทางจึงหยุดยืนพลางพยับเปิด
มาทางกลุ่มผู้มาเยือน

“ถึงแล้ว นั่นละโยม...ข้างในนั่นละ หลวงพ่อรอพวกโยมอยู่ในนั้น”

เมื่อก้าวพ้นปากถ้ำเล็กแคบเข้าสู่ภายในกว้างขวาง ลักษณะเป็นห้องโถง
ขนาดย่อม เพดานสูง พวกเขาก็พบว่าขณะที่อากาศภายนอกอ้าวเพราะ
เป็นเวลากลางคืน ภายในถ้ำกลับเย็นเยียบ ทั้งยังเงียบสงัดเสียจนได้ยินเสียง
ผีเท้าตังก้อง พงษ์ระพีกวาดสายตาผ่านความมืดสลัวที่มีเพียงแสงสว่างจาก
ปากถ้ำเท่านั้นที่พอจะช่วยให้มองเห็นภายใน

กลางโถงถ้ำ ลำแสงที่ทอดยาวจากปล่องถ้ำด้านบนส่องจับรูปกายงาม
สงบนิ่งราวประติมากรรมที่ปราศจากชีวิตให้โดดเด่นอยู่บนพื้นถ้ำเรียบโล่ง
รายล้อมด้วยเครื่องอัฐบริวารอันจำเป็นต่อการดำรงชีพ

และอย่างไรไม่ต้องให้กล่าวเตือนกันเลย เพราะแม้แต่คนที่พูดมากช่าง
บ่นอย่างที่สุดก็ยังสามารถสงบปากคำลงได้ ทั้งหมดก้าวตามกันไปทรุดกายลง
นั่งอย่างสำรวมที่สุด ก่อนก้มลงกราบเกือบจะพร้อมเพรียงกัน

หลวงพ่ोजันติมิได้ชราภาพเหมือนดังที่ทุกคนนี้กวาดภาพไว้...ภิกษุ
ผู้มีผิวกายเหลืองปลั่งดังทองคำขึ้นมาเยือนที่ละคนด้วยลีลน่างาม
งามเปี่ยมด้วยกระแสแห่งความเมตตา ก่อนที่สายตานั้นจะไปหยุดที่สตรีเพียง
หนึ่งเดียวซึ่งมีรูปลักษณ์งดงามบาดตาอย่างที่สุดด้วยอาการพินิจพิจารณาอยู่
ครู่หนึ่ง ก่อนจะเบนสายตาไปยังบุรุษซึ่งน่าจะเป็นหัวหน้าคณะ

“มีเรื่องร้อนใจหนัก...” ท่านเป็นฝ่ายเริ่มเรื่องโดยมิต้องไต่ถามให้
มากความ “จนเป็นเหตุให้ต้องตัดสินใจมาพบอาตมาที่นี่”

“ผมได้รับคำแนะนำให้มาที่นี่ครับหลวงพ่อ”

“แต่...คือ...หลวงพ่อ...” พศุทธิลังเลว่าจะถามดีหรือไม่ แต่ความสงสัย

ยอมมีอิทธิพลเหนือกว่าเสมอ “หลวงพ่อบรรพแล้วหรือครับ...ถึงฐานะของพวกเรา”

หลวงพ่ोजันดีหันมองคนถามพร้อมหัวเราะเบาๆ ก่อนเอ่ยต่อมาอย่างเมตตา “พวกโยมคิดว่าจะมีสักกี่คนกันที่จะมีชีวิตรอดจากเครื่องบินตก แม้จะเป็นทหารที่ผ่านการฝึกมาอย่างหนัก ก็มีน้อยรายนักที่เมื่อเกิดเหตุฉุกเฉินแล้วสามารถตั้งสติรับสละเครื่องโดยการชิงโดดร่มลงมาเสียก่อน”

“หลวงพ่อบุญคุณอย่างนี้ก็หมายความว่า...”

พิมพ์ดาราส่งเสียงแหลมขึ้นมาในทันที แม้ความโศกเศร้าอารมณ์หนักเมื่อแรกได้รู้ข่าวจะจางหายไปบ้างตามวันเวลาที่ล่วงผ่านไป บวกกับการพยายามทำให้ยอมรับความจริงว่า ถ้าตริภพรอดชีวิตราวปาฏิหาริย์ การออกค้นหาชนิดที่เรียกได้ว่าแทบพลิกผืนป่าก็น่าจะทำให้ได้พบตัวเขาแล้ว หรือไม่เช่นนั้นคนที่ชำนาญในการเดินป่าเช่นเขาก็น่าจะส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือบ้าง ไม่ใช่ปล่อยให้ญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง รวมทั้งคนรักเช่นหล่อนไปได้แต่รอคอยและปลอบตัวเองด้วยความหวังอันน้อยนิดจากเหตุผลที่ว่า ยังไม่มีใครค้นพบซากเครื่องบินเล็กที่พาพวกเขาจากไป ...ถ้าเรื่องตลกจริงก็ควรจะต้องได้พบร่องรอยกันบ้างมิใช่หรือ

หว่าคำพูดของพระภิกษุที่ผู้คนเล่าลือกันถึงความศักดิ์สิทธิ์ก็คล้ายจะทำให้ความหวังอันริบหรี่หายวับลงไปทันทีทันใด แต่ยังมีทันทีหญิงสาวจะเอ่ยต่อจนจบประโยค คำกล่าวต่อมาจากหลวงพ่ोजันดีก็ทำให้ทุกคนนิ่งซังก

“แต่ในน้อยรายที่อาตมาว่ามานี้...เขาก็เป็นหนึ่งในปาฏิหาริย์อันเหลือเชื่อเพียงแต่โอกาสที่เขาจะได้กลับคืนมาก็ขึ้นอยู่กับว่าจะมีผู้ใดยอมเสี่ยงตายเพียรพยายามค้นคืนไปช่วยพาเขากลับออกมาหรือไม่เท่านั้น”

“หลวงพ่อบุญคุณหมายความว่าอย่างไรครับ...หมายความว่า...”

“ขอให้อาตมาได้ตรวจดวงชะตาของเขาย่างถึถ้วนเสียก่อนเถิด”

พงษ์ระพีรีบยื่นกระดาษจดวัน เดือน ปีเกิด และเวลาตกฟ้าของ

พี่ชายที่เตรียมมาให้หลวงพ่ोजันดีที่ทันที ท่านรับไปแล้วก็ลงพิจารณาหนึ่ง
อยู่ครู่ใหญ่

พศุทธิร็อคคอยอย่างอดทน เขามีความรู้สึกไม่ต่างไปจากทุกคนที่อยู่ใน
ในภาวะกระวนกระวายใจ ทั้งที่ใจหนึ่งก็เชื่อมั่นไปจนเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์
แล้วว่า...ไม่มีทางไหนเลยที่ตริภพจะยังมีชีวิตรอดอยู่ได้

“คนพวกนั้นมาทำไม” เจ้าดวงที่สะพายเชิงใบเขื่องสานด้วยไม้ไผ่
หยาบๆ ไวก้นหลัง เอ่ยขึ้นขณะก้าวเข้ามาในบริเวณลานวัดที่หลวงตาขาบ
พระลูกวัดหนึ่งในจำนวนสามรูป กำลังทำความสะอาดอยู่อย่างขะมักเขม้น
โดยมีเพื่อนคู่หูซึ่งมีเข่งขนาดเท่ากันอยู่บนหลังก้าวตามมาติดๆ

เจ้าแก้ง คู่หูกึ่งลูกไล่ของดวงจำปาเป็นเด็กหนุ่มวัยเพิ่งแตกพาน แต่
ร่างผอมแกร็นกว่าเด็กหนุ่มในวัยเดียวกัน ผิวสองสี ดุ่มมอมแมมด้วยเสื้อผ้า
สีม่อๆ เก่าคร่ำและมียรอยขาด ไม่ต่างจาก ‘ลูกพี่’ ที่เดินนำหน้า

หลวงตาขาบเงยหน้ามองเจ้าคนเอ่ยถามที่ขณะนั้นก็กำลัง่วนอยู่กับการ
แก้เชือกที่ผูกไว้ เพื่อปลดเชิงใบโตซึ่งเต็มไปด้วยฝักข้าวโพดแก่หนักอึ้งลง
จากหลัง โดยมีเด็กหนุ่มรุ่นน้องช่วยประคองเชิงไว้

“ตามหาคนหาย” หลวงตาขาบว่า ก่อนขยายความตามที่ได้รับรู้มา
“ก็นักบินสองคนที่ขับเครื่องบินเล็กหายไปในปีเขาใหญ่เมื่อเกือบสองเดือน
ที่แล้วไง”

“ปานนี่เหลือแต่กระดูก” ดวงจำปาแก้ปมเชือกสำเร็จ เชิงใบหนักถูก
ยกลงจากหลัง หล่นหันไปช่วยเหลือเจ้าแก้งที่หันหลังให้ช่วยประคองเชิงไว้ใน
ระหว่างที่มันแก้มัดเชือกจากด้านหน้า ใบหน้ามีรอยยิ้มซันๆ นึกเอ็นดูความ
ปัญญาอ่อนของพวกคนมั่งมีที่เดินทางมาจากกรุงเทพฯ...คนที่พรั่งพร้อมด้วย
ทรัพย์สิน เงินตรา มักยอมรับไม่ได้กับความสูญเสีย ดังนั้นจึงพยายามดั้นด้น
เสาะหาทุกวิถีทางที่จะรอดถึง เรียกคืนสิ่งที่สูญหายไปให้กลับมา

ลืมแม้กระทั่งความเป็นจริงที่ว่า...บางสิ่งที่บารอณามีอาจสมประสงค์ได้

“พวกนั้นนี่ว่าหลวงพ่อก็คือพระเทวดาหรือไง จึงจะดลบันดาลให้คนที่ตายไปแล้วแหงๆ กลับฟื้นขึ้นมาได้”

แก๊งพยักหน้าหึ๊งๆ “ฉันเห็นพวกป่าไม้กับทหารระดมกำลังกันออกตามหาเสียจนสัตว์ป่าแทบกระเจิงก็ยังไม่เจอแม้แต่ซาก แล้วคนพวกนี้ยังจะหวังอะไรอีก”

“ส่งเจ้าหน้าที่ลงไปช่วยค้นหาคนขนาดนี้ยังไม่พบ ฉันคิดว่าควรจะเลิกหวังได้สักที ไหนๆ ก็คงไม่รอดแน่ๆ ลงทุนลงแรงค้นหาไปก็เปล่าประโยชน์ ลู้เก็บเงินไว้ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้คนตายยังดีเสียกว่า”

“แต่คนพวกนี้เขามาจากกรุงเทพฯ ทำทางคงยังไม่ยอมทิ้งความหวังง่ายๆ トラบไตที่ยังไม่พบศพคนของเขา ก็คงทำใจให้ยอมรับไม่ได้” หลวงตาขาบเอ่ยอย่างเข้าใจลึกซึ้งถึงหัวอกคนเป็นพ่อแม่และญาติมิตร เท่าที่ท่านคราพนายตรีภพผู้นี้ยังหนุ่มแน่น มาจากตระกูลใหญ่ ฐานะมั่งคั่ง เรียนสูง และมีความมุ่งมั่นทุ่มเทให้แก่หน้าที่การงานอย่างเต็มที่ สมกับเป็นคนหนุ่มไฟแรง

“แล้วไง...หมดหนทางก็เลยมาให้หลวงพ่ช่วยนั้งทางในบอกจุดที่จะหาศพพบงันหรือ”

“ก็ทำนองนั้น คนมันหมดที่พึ่ง ก็ต้องหันมาพึ่งทางด้านไสยศาสตร์”

“แล้วหลวงพ่ท่านว่าไง” ดวงจำปาถามเนือๆ อย่างไม่ใส่ใจอะไรนัก ซักรู้ลึกลองอนิจจังกับคนพวกนี้ขึ้นมาตงิดๆ

หลวงตาขาบส่ายหน้า ก่อนบอกต่อด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ไม่รู้ที่ท่านว่าไง...รู้แต่ว่าหากลับพวกนั้นสีหน้าสีตาเข้มขึ้นดูมีความหวังกว่าตอนขามา และถ้าข้าพงไม่ผิด ที่เขากลับไปกันก็เพื่อเตรียมตัวที่จะกลับมาที่นี่อีกครั้ง หลวงพ่ท่านมีคำสั่งให้แกไปบอกพรานชดให้เข้าไปพบท่านหน่อยแนะะ...เจ้าดวง”

สองสหายหันมองหน้ากัน และต่างก็คาดเดาได้ในทันทีว่าคงจะเป็นเรื่องอื่นใดไปไม่ได้ เพราะพรานชด อดีตพรานผู้ซึ่งวางมือจากการเดินป่าล่าสัตว์ตามที่หลวงพ่อดีตได้ขอบิณฑบาตเอาไว้ด้วยถือเป็นการกระทำ

ปาณาติบาตและผิดกฎหมายนั้น มีความเชื่อขำขันอยู่ในผีป่าใหญ่ดงพญาเย็น
เหนือกว่าพรานป่าคนใด

...และต่างก็มีความคิดที่ตรงกันอีกว่า พรานชดไม่น่าจะรับงานนี้ด้วย
สุขภาพที่ไม่ใคร่สมบูรณ์แข็งแรงจากวัยที่ล่วงเลยไปทุกวัน

แต่จะอย่างไร วันต่อมาพรานชด ชายร่างเล็กผอมเกร็งผมขาวโพลน
ไปทั้งศีรษะด้วยวัยล่วงเข้าเจ็ดสิบ ก็มาพบหลวงพ่ोजันดีตามที่ท่านสั่งความไว้
ความแข็งแรงกระฉับกระเฉงตามประสานที่เคยชินกับการใช้ชีวิตลำเค็ญอยู่
ในผีป่าตูดตอกลงไปมากจากการมองอย่างสังเกตสังกาที่ถ้วนของภิกษุสงฆ์
ผู้ดูอ่อนวัยด้วยกายสังขารยังมีร่วงโรยเท่า

“เจ้าดวงมันบอกกับอาตมาว่าโยมไม่ใคร่แข็งแรง เจ็บป่วยออกแอดอยู่
เป็นประจำ มันพูดราวกับมันรู้ล่วงหน้าว่าอาตมาเรียกโยมมาพบทำไม มันเลย
เตรียมหาถ้อยคำเป็นข้ออ้างเพื่อปฏิเสธเอาไว้ก่อน” หลวงพ่ोजันดีเริ่มต้นหันที่
อย่างไม่อ้อมค้อม

“ไม่ถึงกับล้มหมอนนอนเสื่อหรือขอรับ” พรานชดว่า “จะเป็นก็เพียง
ปวดเมื่อยเนื้อตัวแข็งขาตามประสานแก่ ว่าแต่หลวงพ่อเรียกกระผมมา
มีอะไรให้รับใช้หรือขอรับ ที่จริงเจ้าดวงมันอยากจะทำมาด้วย แต่เห็น
หลวงตาขาบบอกว่าหลวงพ่อต้องการพบกระผมเป็นการเฉพาะ”

“มีคนต้องการว่าจ้างให้โยมนำทางค้นหาผู้สูญหายจากเครื่องบินตก”

“หลวงพ่อหมายถึงสองนักบินที่เป็นข่าวครีกโครมเมื่อสองเดือนก่อน
นะหรือขอรับ”

“ไม่ผิดหรอก...พวกนี้เป็นญาติของครูฝึกตรีภพนะ” ดวงตาสีอ่อนเปี่ยม
ด้วยเมตตาจับจ้องอยู่ที่ใบหน้ายับย่นด้วยริ้วรอยของพรานชด

อดีตพรานเผ่าขมวดคิ้วพลาท้วงเบาๆ “เห็นว่าก่อนหน้านี้ก็ค้นหากัน
อย่างเต็มที่แล้วนี่ขอรับ พวกพรานทั้งใหม่ทั้งเก่า รวมทั้งไอ้พวกฝึกหัดอยาก
จะเป็นพรานกับเขาบ้างก็ถูกเกณฑ์ถูกว่าจ้างกันไป แต่ก็ไม่เห็นได้ความอะไร

ผมยังคิดว่าพวกเขาถอดใจไปแล้วเสียอีก”

“พวกเขาต่างยังมีความพยายามอยู่เช่นเดิม เขาจะไม่ล้มเลิกการค้นหา จนกว่าจะได้เห็นกับตา แม้เพียงเศษชิ้นส่วนของเครื่องบินเล็กลำนั้นก็ยิ่งดี”

“เทือกเขาสลับซับซ้อนกว้างใหญ่ ถึงใช้เวลานานนับเดือนนับปีก็ไม่สามารถเสาะหาได้ทั่ว ตราบโศกที่เราสั่งบอกตำแหน่งแน่นอนที่จะสืบค้น ไม่ได้ มันก็จะเป็นการเสียเวลาเปล่าสำหรับพวกเขานะขอรับ” พรานชดบอกอย่าง แบ่งรับแบ่งสู้ แต่คำพูดนั้นก็บังซัดอยู่ในที่ที่เขาไม่เห็นด้วยกับการตัดสินใจในครั้งนี้

“เครื่องบินทั้งลำกับคนอีกสองคน...หากไม่ตกลง ณ จุดใดจุดหนึ่ง เสียแล้ว พวกเขาจะหายสาบสูญไปอยู่ ณ ที่ใดก็ได้”

ผู้ทรงศีลเอ่ยเนิบช้าราวรู้ชัดแจ้งในใจ ขณะที่คู่สนทนานิวหน้าคล้าย ยังไม่กระวางในถ้อยคำนั้นนัก ชั่วอดีตใจหนึ่งนั่นเองที่ดวงตาเบิกกว้าง จังหะ การเต้นของหัวใจกระตุกวบจนรู้สึกเจ็บเสียดในอกขึ้นมาอย่างกะทันหัน

“ให้พิมพ์ไปด้วยนะคะ” หญิงสาวเว้าวอนอดอ้อนอยู่เช่นนั้น หล່อน ตั้งมั่นอย่างเด็ดเดี่ยวเอาไว้ในใจแล้วว่า ไม่ว่าพงษ์ระพีจะใจแข็งเพียงใด หล່อน ก็จะพยายามต้อจนเขายอมใจอ่อนให้ได้

“นะคะระพี...ให้พิมพ์ไปด้วย พิมพ์เป็นคู่หมั้นของพี่ตรีนะคะ จะให้พิมพ์ทหรือสนใจรอคอยอยู่อย่างนี้โดยไม่รู้ว่าเรื่องจะลงเอยยังไง...จะผิดหวังหรือสมหวัง พิมพ์คงเป็นบ้าไปเสียก่อนแน่”

“แล้วพิมพ์ไม่ต้องทำงานหรือ เราไปคราวนี้ใช้ว่าวันสองวันเมื่อไหร่ อาจเป็นอาทิตย์ๆ หรือเป็นเดือนทีเดียวนะ”

“นี่พิมพ์ก็ไม่ได้รับงานมาเกือบสองเดือนแล้วนะคะระพี...เกิดเหตุการณ์แบบนี้ใครยังจะมีกะจิตกะใจทำงานได้ ละครที่รับไว้ผู้จัดเขาก็จัดการหาคนอื่น มาสลับแทนไปแล้ว งานอื่นพิมพ์ก็โทร. ไปยกเลิกแบบไม่มีกำหนด พิมพ์ว่างค่ะ ไม่ว่าจะป็นสัปดาห์ เป็นเดือน หรือต่อให้เป็นปี พิมพ์ก็ไปกับระพี

“ได้ค่ะ ขอเพียงแค่นี้มีความหวังว่าจะได้พบพีธีรี...ไม่ว่าจะในสภาพไหนก็ตาม”

“เดินปานะไม่ได้สะดวกสบายเหมือนเดินชอปปิงนะแม่คุณ” พศุทธิ์ก้าวออกมาจากห้องที่อยู่ถัดออกไป สองมือพะรุงพะรังด้วยข้าวของนานาชนิดสำหรับการเดินป่า เขาวางมันโครมลงกลางห้องแล้วหันไปคว้าเบ้หลังสำหรับเดินป่าใบเชียงใหม่มาจัด เห็นได้ชัดว่ากำลังพยายามใช้เวลาที่เหลือเตรียมตัวให้พร้อมอย่างที่สุด

พิมพ์ดารามองสิ่งของกระจุกกระจิกหลายอย่าง เช่น มีดพับอันเล็ก นานาฬิกาข้อมือสำหรับใช้ในป่าที่ต้องการความทนทานต่อทุกสภาวะ เข็มทิศ หม้อสนาม กระจกใส่น้ำดื่มส่วนตัว ไฟฉาย ไฟแช็ก ฯลฯ พศุทธิ์กำลังพยายามรวบรวมสิ่งเหล่านี้ลงเป้ใบเดียวของเขา โดยเน้นที่ความสะดวกสบายในการหยิบใช้บ่อยมากที่สุด

“ฉันรู้หรือก่อน...” หล่อนว่าอย่างรำคาญ “ฉันไม่ใช่เด็กกอมมือเสียหน่อยแล้ว ไอ้เรื่องการเดินป่านี่ก็เชื่อว่าไม่เคย เธอก็รู้ว่าทั้งหนังและละครตั้งกี่เรื่องที่มีคนผู้กำกับจอมโหดพานักแสดงบุกบั่นเข้าไปถ่ายทำกลางป่า ถ่ายกันที่เป็นเดือนๆ ฉันใช้ชีวิตแบบนั้นจนชินแล้วละยะ แล้วนี่เธอก็กระพือจะไปกันแค่สองคนเท่านั้นหรือ คนนำทางจะไวใจได้หรือเปล่าก็ไม่รู้ ทางที่ดี เราไปด้วยกันหลายๆ คน มันน่าจะ...”

“มันจะไม่มีปัญหาอะไรอย่างแน่นอน แต่การมีผู้หญิงสาวสวยเดินทางไปด้วยท่ามกลางความเปลี่ยวกันดารนี่สิที่น่าเป็นห่วง”

“บ้า!” พิมพ์ดาราระแอกเสียงอย่างฉุนๆ ครั้นมองไปที่พงษ์ระพีก็เห็น เขาก็มหันาก็มาจัดข้าวของลงกระเป๋าทันทีด้วยใบหน้าเคร่งขรึม...ลักษณะอาการเช่นนี้ละที่พิมพ์ดารารู้ดีแก่ใจว่าต่อให้ใช้ลูกตือเพียงใด พงษ์ระพีก็จะไม่ยอมใจอ่อนยินยอมตามใจหล่อนเป็นแน่

แต่พงษ์ระพีก็น่าจะรู้จักผู้หญิงอย่างพิมพ์ดาราดูด้วยเหมือนกันไม่ใช่หรือ...ลองว่าตั้งใจจะทำอะไรแล้ว ไม่มีทางเสียละที่หล่อนจะยอมแพ้ง่ายๆ

พรานชดยีนสงบนิ่งอยู่อึดใจใหญ่คล้ายกำลังครุ่นคิดลงเลใจ ก่อน
จะถอนใจเฮือกใหญ่ เบื้องหน้าเขาคือหิ้งพระสูงพอดีศรีระ ชายชรายกมือขึ้น
บริการมคธา ก่อนจะหยิบพานใส่กริชเล่มยาวเพียงคืบในฝักเก่าคร่ำลงมา

เขาหยิบกริชเล่มนั้นไว้ แล้ววางพานลงตรงที่เดิมไม่ผิดเพี้ยน เดินมา
ทรุดตัวลงนั่งเบื้องหลังตะเกียงที่มีเปลวไฟลุกโพลงให้แสงสว่าง อีกฟากของ
ตะเกียง ดวงจำปานั่งทอดเข่าหลวมๆ จับตามองมาที่เขาอย่างวิตกกังวล

“ฉันไม่เคยเห็นพ่อหยิบกริชเล่มนี้ลงจากหิ้งพระเลย ถ้าเดาไม่ผิด ฉัน
ว่าพ่อคงจะเอามันติดตัวไปด้วย”

“ใช่...”

พรานชดยีนพยักหน้า สีหน้าเครียดเคร่งราวจะมีเรื่องกังวลเล็กๆ อยู่ภายใน
มือหยิบกริชที่เกี่ยวขุ่นลู่ปลิวอยู่บนฝัก ก่อนจะชักกริชที่ทำด้วยเหล็กกล้าออก
มา มันเป็นสีแดงมันเลื่อม ทว่าปราศจากความคมจนดวงจำปาต้องส่ายหน้า
ด้วยความไม่ศรัทธา แต่ถ้าหล่อนจะขยับเข้ามาใกล้คนเป็นพ่อสักนิด แล้ว
พิจารณาดูให้ถ้วนถี่ ก็จะทำให้เห็นว่าบนกริชเล่มนั้นมีอักขระเลขยันต์สลักอยู่
แต่ความเก่าคร่ำทำให้อักขระเหล่านั้นเลือนจางจนแทบมองไม่เห็น

ดวงจำปารู้ว่ามันคือกริชโบราณที่ลงอาคมขลัง นับเป็นสมบัติสิ่ง
เดียวที่พ่อของหล่อนหวงแหนอย่างที่สุด ทั้งยังเคยบอกว่าอาจต้องพึ่งพามัน
เมื่อวาระสำคัญที่สุดในชีวิตมาถึง หญิงสาวอดใจหายใจไม่ได้...หรือว่าวาระนั้น
ใกล้เข้ามาแล้ว?

แสงจากเปลวไฟสาดจับใบหน้าเครียดขมิ้มของพรานชดยีนขณะก้มลง
พิจารณากริชเก่าคร่ำในมือ แว่ก้วงวลที่ปิดไม่มิดของผู้เป็นพ่อทำให้ดวงจำปา
เกิดหวาดหวั่นกับสังหรณ์ประหลาด ในที่สุดจึงตัดสินใจ

“อย่าไปเลย...”

“...”

“ให้คนอื่นไปแทนเถอะ”

“ไม่มีใครไปแทนได้” พรานชดยีนพึมพำ ครุ่นคิด

“พ่อหมายความว่าไง?”

ดวงจำปาตาโต แต่ยังไม่ทันซักต่อ เจ้าแก๊ง เด็กกำพร้าที่พรานซดเก็บมาเลี้ยงแต่ยังแบเบาะเพราะถูกทิ้งไว้ที่ชายป่าก็ยื่นหน้าทะเล้นเข้ามา ทำทวารกับมีเรื่องจะชักชวน ‘ลูทฟี’ ไปทำอะไรสักอย่างที่ดินแดนซ่อนเร้นตามวัยคึกคะนอง กระทั่งเห็นบรรยากาศผิดไปจากที่เคยคุ้นแหละ มันจึงรีบหุบปากนึ่ง...ลูทฟีของมันเป็นแบบนี้ดูตื่นตระหนกอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

“พ่อคิดว่าเขาพาเขาไปที่...ต้องห้าม...งั้นหรือ?”

“ก็จะเป็นที่ไหนไปได้ ในเมื่อต่างค้นหากันจนแทบพลิกผืนป่าก็ยังหาไม่พบ”

“แล้วพ่อคิดว่าการไป...ที่นั่น...”

ใบหน้าของดวงจำปาเผือดซีด ดูขลาดกลัวอย่างที่แก๊ง เจ้าเด็กหนุ่มที่ถูกเลี้ยงคูกันมาไม่เคยเห็นมาก่อน แก๊งไม่เข้าใจว่าทำไมดวงจำปาจึงหวาดกลัวสถานที่แห่งนั้นนัก ทั้งที่ลูทฟีของมันเป็นคนกล้าหาญและมีฝีมือเหนือกว่าเด็กหนุ่มหรือพรานป่าคนใดในหมู่บ้านเล็กๆ แห่งนี้หลายเท่าตัว

และ ‘ที่นั่น’ ก็รัฐฯ กันอยู่ว่าเป็นเพียงคำรำลือที่ไม่สามารถหาข้อพิสูจน์ได้จริง มันเป็นแค่สถานที่ต้องห้ามที่บอกเล่าปากต่อปากกันมาเท่านั้น

แสงไฟวูบวาบเพราะแรงลม อีกไม่นานฝนคงเทลงมา ดวงจำปาได้แต่จ้องมองคนเป็นพอนิ่งงัน

“พ่ออาจจะไม่ได้กลับมา” พรานซดซิงพูดขึ้นมาอย่างสงบ...คล้ายอ่านใจลูกสาวได้ คำพูดสั้นๆ นั้นเป็นได้ทั้งคำบอกลา คำพูดให้เผื่อใจ และสุดท้ายอาจคือคำสั่งเสีย “เมื่อถึงเวลานั้นพ่อขอสั่งห้ามไม่ให้พวกแกสองคนออกติดตามไปเป็นอันขาด ถ้าพ่อไม่อยู่แล้วจะมีคนมารับพวกแกไปอุปถัมภ์จงไปอยู่กับเขาที่ในเมือง เรียนหนังสือต่อ แล้วใช้ชีวิตเยี่ยงผู้คนในสังคมที่เจริญแล้ว”

แก๊งมองหน้าพ่อ แล้วก็หันกลับมามองหน้าดวงจำปาที่ดูจะตื้อตึงไม่ยอมแพ้ง่ายๆ

“ก็แล้วทำไมพ่อจะต้องไป...ไปทั้งๆ ที่รู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่สองคนนั้น
 ยังมีชีวิตรอดอยู่ และที่สำคัญ ไม่ใช่แค่พ่อที่อาจจะไม่ได้กลับมา แต่ยังมี
 อีกหลายชีวิตที่พ่อจะพาเขาไปสู่ความวิบัติด้วย มันคุ้มค่ากันแล้วหรือที่จะต้อง
 เอาชีวิตอันมีค่าของคนพวกนั้นเข้าไปเสี่ยง”

“พ่อรับปากเขาไปแล้ว พรานป่าอย่างเรา...ถึงชีวิตจะด้อยค่า แต่พ่อ
 ก็รักษาเขาเป็นคำสัตย์ ในเมื่อพวกเขามีความตั้งมั่นและยอมที่จะเสี่ยงชีวิต
 ในครั้งนี้ พ่อก็ถือเป็นชะตาฟ้าลิขิต หากพวกเขาดวงแข็ง ด้วยมีบุญกุศลจาก
 การยึดมั่นในการทำความดี ก็อาจได้กลับมาอย่างปลอดภัย”

“แต่พ่อก็รู้ว่ามันไม่เคยมี...ไม่เคยมีใครที่ตัดสินใจไปถึงที่นั่นแล้วจะรอด
 กลับมาได้ยกคนปกติ ไม่ป่วยเจียนตาย เพื่อครั้งเป็นบ้า ก็หายสาบสูญ
 พ่อได้บอกเรื่องนี้กับพวกเขาบ้างหรือเปล่า”

“พวกเขาไม่รู้ดีทุกอย่าง...”

ดวงจำปาชบครามแน่น หยาดน้ำรินอยู่ในดวงตาด้วยความคับแค้นใจ

“รู้...แต่ก็ยินดีที่จะเสี่ยง มันคงน่าชื่นชมหรือกระทั่งถ้าพวกเขาจะไม่พราก
 พ่อไปจากพวกเราด้วย ถึงชีวิตคนบ้านป่ามันจะไม่มีค่าอะไรในสายตาคน
 พวกนั้น แต่ว่าพ่อก็มีค่าสำหรับเราสองคน ฉันไม่เคยอยากเป็นคนเมือง
 ไม่อยากใช้ชีวิตอยู่ในเมือง ฉันเติบโตในป่า ฉันเคยกับความยากแค้นกันดาร
 ฉันอยากอยู่กับพ่อ ใช้ชีวิตสุขสงบอยู่อย่างนี้ พ่อ...อย่าไปเลยนะ...เชื่อ
 ฉันเถอะ”

๓

“พี่ดวงคิดจะทำอะไร”

แก๊งยืนมองขอนไม้ล้มท่อนใหญ่อย่างแปลกใจ นอกจากขอนไม้ยังมีหินหนังกๆ อีกหลายก้อนที่ดวงจำปาสั่งให้เขาช่วยยกมาวางเตรียมพร้อมที่ริมถนน ทั้งหนักและเหนียวจนถึงกับยืนหอบ เทื่อไหลโซมกันไปทั้งคู่ แก๊งทำตามคำสั่งของอีกฝ่ายทั้งที่ยังไม่รู้ว่าจะทำอะไร

“ปล้น!” ดวงจำปาบอกสั้นๆ สีหน้าเรียบเฉย ในขณะที่แก๊งฟังแล้วแทบหงายท้อง

“ฮ้า! พะ...พะ...พี่ดวง บอกว่าจะปะ...ปล้น...” เด็กหนุ่มร้องอุทานลั่น
เจ้าดวงใช้ท่อนแขนปาดเหงื่อมองสีหน้าราวถูกผีหลอกนั้นอย่างรำคาญ
“เออติ เป็นอะไรวะ!”

“ปล้นใคร! จะมีเศรษฐกิจที่ไหนผ่านมาให้เราปล้น แล้ว...แล้วทำไมเราจะต้องปล้นเขาด้วย ปล้นแล้วเราจะหนีไปไหน”

“โธ้ย!” ดวงจำปาโวยลั่นด้วยความรำคาญ ...เจ้าแก๊งนี้นับเป็นลูกน้องชั้นดี ใช้ได้ทุกอย่าง จะเสียก็ไอ้เรื่องซี้ที่ขอบวิงมาอยู่บนหัวขมอมนี้แหละ

คนเป็นลูกพ้ออธิบายต่อราวกับเรื่องที่เอ่ยมานั้นไม่ใช่เรื่องใหญ่โต สลักสำคัญอะไร “ก็ไม่เห็นต้องหนีไปไหน แต่ทำที่ว่าจะปล้นให้พวกนั้นหนี ออกไปเท่านั้นละ เจอขონไม้ขวางถนน แล้วเราก็ก๊โผล่ออกมาซุกนิดหน่อย มัน ก็เปิดแน่แล้ว เहांนี้ใครจะมาตามจับเรา...ขอแค่เอ็งอย่าปอดแตกให้เสียเรื่อง ก็เท่านั้น”

“หมายความว่า...” ความคิดอันมีตม่นค่อยเริ่มสว่างขึ้นมาบ้างแล้ว

“ก็ในเมื่อเราห้ามพ่อไม่ได้ ขอร้องก็ไม่ฟัง เราก็ก๊มาจัดการที่เอ็ดตัวต้นเหตุ ก็แล้วกัน เहांละ...ข้าว่าอีกไม่นานก็คงมาถึงกันแล้ว เราช่วยกันลากท่อนไม้ ขวางถนนเอาไว้ก่อนดีกว่า มัวชักช้าเดี๋ยวไม่ทันการณ์”

ถนนสายเล็กนี้ไม่ค่อยมีคนผ่านจึงไม่มีอุปสรรคต่อแผนการที่วางไว้ ครู่ต่อมา หลังจากทีวางท่อนไม้และก้อนหินเรียบร้อย ทั้งคู่ต่างนั่งพักเหนื่อย บนก้อนหินใหญ่ซึ่งเขา รอคอยอย่างใจเย็น กระทั่งเริ่มได้ยินเสียงแว่วเข้ามา

ดวงจำปาไต่ขึ้นไปบนต้นไม้สูงเพื่อดูให้แน่ใจว่าไม่แว่วไปเอง หรือ เกิดดวงซวยมีรถคันอื่นแล่นผ่านเข้ามาซึ่งอาจทำให้เสียแผน แต่แล้วความ กังวลก็หายวับ เจ้าตัวฉึกก็ยิ้มอย่างสมใจก่อนจะทิ้งตัวลงอย่างคล่องแคล่ว ออกคำสั่งให้เจ้าเพื่อนคู่หูเตรียมตัวได้ ทั้งคู่เอาผ้าผืนยาวที่เตรียมมาพันไป รอบใบหน้าตลอดทั้งหัว เหลือไว้แค่ลูกตา ก่อนก้มลงหมอบอยู่หลังโขดหิน ที่ใช้เป็นที่นั่งพักเมื่อครู่

ต่างคนต่างพกป็นเก็บประจำตัวมาด้วย เสียงรถดังโกล้เข้ามา ดวงจำปาสงบใจรออย่างเยือกเย็น ขณะที่เจ้ากั๊งซึ่งซุกหมอบอยู่ข้างๆ ตัวสั้น น้อยๆ

“เฮ๊ย!” พศุทธิร้องลั่นเมื่อรถไต่พ้นเนินและเห็นสิ่งทีกั๊งขวางถนน ทั้งเส้นเบ็องหน้าได้ถนัดตา มันบ่งชัดว่ามีสถานการณ์ไม่ชอบมาพากลเกิดขึ้นแล้ว

พงษ์ระพีเหยียบเบรคทันที ตัดสินใจอะไรไม่ถูกกับสิ่งไม่คาดฝัน

“เอากั๊งกลางวันแสกๆ อย่างนี้เลยหรือวะนี่”

พศุทธิ์ล้วงลงไปในปีเดินทางของเขา คว่าได้ .๓๘ ขึ้นมาเตรียมพร้อม
 ในมือ เสียงขึ้นนกดังกรีกเรียกกำลังใจได้ดีพอควร เขาหันมองหน้าพงษ์ระพี
 พยายามระงับความตื่นตกใจ

“พี่พี่ว่ามันมีกี่คน”

พงษ์ระพีสอตส่ายส่ายตาอย่างถึถั่วลงไปตลอดสองข้างทาง เขาไม่เคย
 ได้ข่าวหรือแม้แต่คำพูดเตือนให้ระวังตัวเรื่องเหตุจี้ปล้นแถวนี้มาก่อน แม้ว่า
 จะอยู่ห่างไกลตัวเมือง แต่จุดหมายที่มุ่งหน้าไปก็เป็นเพียงหมู่บ้านเล็กๆ ที่ดู
 สงบเงียบ หากมีโจรหรือมิฉฉาชีพ เขาก็น่าที่จะได้รับการบอกเตือนเอาไว้บ้าง
 แล้ว

“คงไม่เท่าไร หรือไม่กี่ก็เป็นพวกโจรระจอกซะมากกว่า” ชายหนุ่ม
 ออกความเห็น “ถ้าพวกมันมีกันหลายคน เห็นเราหยุดรถอย่างนี้ มันคงกรูกัน
 ออกมาเอาปืนจี้บาลเราสองคนแล้วละ”

“แล้วเอาไง” พศุทธิ์ยังคงถึปืนในท่าเตรียมพร้อม “ถอย...หรือว่า...”

“ถ้ามันคิดจะปล้นเราจริงๆ ก็กลับรถหนีมันไม่ทันหรอก ยังไงเรา
 ก็ถอยหลังออกไปไม่ได้อยู่แล้ว เอจี้...นายรออยู่ในรถก็ได้ ถึปืนคุมเชิงไว้
 ฉันจะไปดึงxonไม้เอกเอง เป็นไงก็เป็นกัน ดีกว่าเสี่ยงนั่งรอกันอยู่อย่างนี้”

พศุทธิ์ไม่ได้ปล่อยให้พงษ์ระพีลงไปเพียงลำพังดังที่เขาอาสา แต่ก้าวลง
 ไปคุ้มกันญาติผู้พี่ที่ลงแรงลากxonไม้เอกให้พ้นทางด้วยอาการใจเต้นรัวระทึก
 แต่ใช้เพียงเขาสองคนก็ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว อีกสองคนที่ซุ่มดูอยู่ก็มี
 อาการใกล้เคียงกัน เกิดมาในชีวิตไม่เคยทำเรื่องตื่นเต้นชวนหวาดเสียวเช่นนี้
 ดวงจำปาหันมองเพื่อนร่วมแก๊งที่เหวี่ยงแตกชกด้วยความตื่นเต้น แล้วยังต้อง
 ยอมรับว่าหล่อนคงไม่อาจหวังพึ่งอะไรกับเจ้าแก๊งได้มากกว่าแค่เป็นเพื่อนกัน
 ผีหลอกเท่านั้น หญิงสาวตัดสินใจลุกขึ้นยืนพร้อมกับชูปากกระบอกขึ้นฟ้า
 เหนียวไถลันโป้งออกไปหวังข่มขู่

พงษ์ระพีสะดุ้งเฮือก ในขณะที่พศุทธิ์ก็ไวเหลือเชื่อ เขาหันปากกระบอก
 ปืนไปยังจุดหมาย เหนียวไถลันใส่จุดที่ดวงจำปาโผล่ขึ้นมาทันควันเช่นกัน

กระสุนวิ่งแหวกอากาศผ่านศีรษะของดวงจำปาไปอย่างเฉียดฉิว ปะทะเข้ากับแนวหินเสียงดังเพียวเสาวรฐุ สะเก็ดหินปลิวอ่อนจากแรงปะทะนั้น ลุกป็นแผลลไปอีกทาง

แก๊งร้องจ๊าก หงายท้องกันจ้าเบ้า ปืนแก๊ปกระเด็นหลุดจากมือ ก่อน จะรีบตะเกียกตะกายหื้อแนบหายเข้าไปในราวไพร ตามด้วยดวงจำปาที่ เผลนโผนตามกันไปอย่างลุ่มลุกคลุกคลาน พศุทธิ์เบนกระบอกปืนไล่ตามหลัง ทำท่าจะยิงซ้ำ แต่พงษ์ระพีไวกว่า เขาบัดมือญาติผู้น้องขึ้นสูง กระสุนที่พุ่งออกไป จึงซัดเข้ากับกิ่งไม้หักลงมา

“บัดทำไม้พีพี ผมกะจะยิงเสียให้ชालาก” พศุทธิ์หันมาโวยอย่างฉุนๆ

พงษ์ระพีส่ายหน้า ก่อนเดินไปยกหินก้อนสุดท้ายโยนออกนอกเส้นทาง บ่นอย่างไม่เห็นเป็นเรื่องใหญ่โตอะไร

“ก็รู้ว่ามันแค้ใจระจอก จะไปจริงจังอะไร ปล่อยมันไปเถอะ ไป... เราไปต่อกันดีกว่า เดี่ยวจะสายมากไปกว่านี้”

หลังจากขับรถต่อไปไม่นานโดยมีพศุทธิ์บ่นงมำไปตลอดทางราว หมึกกินผึ้ง พวกเขา ก็พบชาวบ้านสองคนเร่งฝีเท้าตรงเข้ามาหา พงษ์ระพีจอดรถ แล้วเลื่อนกระจกกลง

“เกิดอะไรขึ้นนาย...เราสองคนได้ยินเสียงปืน”

“พวกโจรนะ มันคงคิดจะปล้นเรา เลยลากขนไม้มาวางขวางถนนไว้” พงษ์ระพีตอบ ชายบ้านป่าสองคนหันมองหน้ากันท่าทางประหลาดใจ

“โจร...โจรที่ไหนกัน แต่ไหนแต่ไรมาแถวนี้ไม่เคยมีโจรเลยนาย”

“ฉันไล่ยิงมันจนเปิดแนวไปแล้วละ...ฮีโร่ ที่แท้ก็แค้ใจระจอก” พศุทธิ์คุยโอ้พลางหัวเราะชอบใจ

ชายสองคนมองหน้ากันเองอย่างงงๆ ได้แต่เกาหัวแกรกๆ ก่อนจะ บอกลา แล้วรีบสาวเท้าตรงไปยังจุดที่พงษ์ระพีกับพศุทธิ์เพิ่งเผชิญเรื่อง หวาดเสียวมาหมาดๆ

พรานชดรออยู่แล้วที่ลานกว้างหน้ากระท่อมหลังเล็กเก่าโทรมของแก พร้อมด้วยลูกหาบหนุ่มจกรรจ์สองคนที่แกหาไว้ให้ตามคำร้องขอของนายจ้างหนุ่ม พงษ์ระพีจอดรถไว้ที่ใต้ร่มเงามะม่วงป่า ก่อนพาญาติพี่น้องเดินตรงเข้าไปทักทายชายชรา

สีหน้าของพรานชดแม้ยังมีริ้วรอยกังวลหลงเหลืออยู่ แต่เมื่อได้พบชายหนุ่มจากเมืองกรุงไม่ได้เปลี่ยนความตั้งใจดังที่แกคาดคิด เช่นเดียวกับชายอีกคนซึ่งเคยอ่อยปากไม่เห็นด้วยกับการออกติดตามผู้ที่ไม่น่ามีชีวิตรอดอยู่ได้อีกต่อไป แต่ก็ยังเต็มใจที่จะร่วมเดินทางเสี่ยงชีวิตไปด้วย กิ๊อดที่จะชื่นชมในความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวมิได้

ลูกหาบสองคนที่จะร่วมเดินทางไปในครั้งนี้ คนหนึ่งคือบุญมีซึ่งดูเป็นผู้ใหญ่มีประสบการณ์ ส่วนอีกคนคือไต้คนหนุ่มท่าทางแข็งแรงแคล่วคล่อง ทั้งคู่ต่างให้คำมั่นว่าจะร่วมเป็นร่วมตาย ไม่ทอดทิ้ง トラบเท่าที่นายจ้างทั้งสองยังตั้งมั่นที่จะเดินทางต่อไป แม้จะต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพันก็ตาม

เมื่อมากันพร้อมหน้า ต่างก็ช่วยกันขนข้าวของที่ตระเตรียมสำหรับใช้ในการเดินทางค้นหาซากเครื่องบินและผู้ที่อยู่รอดชีวิตมาวางรวมบนลานกว้าง ข้าวของเครื่องใช้ที่เป็นของส่วนกลาง ลูกหาบจะเป็นคนรับหน้าที่ส่วนเสื้อผ้าและเครื่องใช้จำเป็นส่วนตัวที่บรรจุอยู่ในเป้สะพายหลัง รวมทั้งกระตักน้ำ เป็นภาระที่ผู้เดินป่าแต่ละคนจะต้องรับผิดชอบแบกติดตัวไปเอง ทั้งพงษ์ระพีและพศุทธิต่างรู้ดีและเตรียมพร้อมในเรื่องนี้ เขาทั้งสองเป็นนักเดินป่าสมัครเล่น ท่องเที่ยวตะลุยมาหลายพื้นที่แล้ว จึงไม่ใช่เรื่องเหลือบ่ากว่าแรงกับการตัดสินใจเสี่ยงภัยในครั้งนี้ ส่วนบุญมีกับไต้คนนั้นไม่มีสัมภาระอะไรมากไปกว่าปืนไทยประดิษฐ์ติดตัวคนละกระบอก ถูงยามห้อยไหล่ใบเล็ก จึงรับหน้าที่หาบหามเสบียงอาหารและสิ่งจำเป็นสำหรับการประทังชีวิตในป่า ในช่วงเวลาว่าหนึ่งสัปดาห์ได้อย่างเต็มอัตราศึก

“ถ้ายังไม่เจอ ฉันก็ไม่คิดจะถอยหลังกลับ สำหรับเรื่องเสบียงอาหาร ถ้าเกิดขาดแคลนขึ้น ฉันคิดว่าเราคงพอขอความช่วยเหลือจากทาง

หน่วยพิทักษ์อุทยานฯ ที่จะมียำหน้าที่บินออกลาดตระเวนอยู่เป็นระยะได้ พวกเขายินดีที่จะให้ความช่วยเหลือเราอย่างเต็มที่ ใครเดินทางต่อไปไม่ไหว ก็ส่งขึ้น ฮ. กลับหน่วยได้เลย” พงษ์ระพีกล่าวให้กำลังใจและความเชื่อมั่นต่อคณะผู้ร่วมเดินทางห้าชีวิต

บุญมีและไต้ไม่ได้พูดอะไร มีเพียงรอยยิ้มซื่อๆ ให้เท่านั้น เพราะราคาที่ผู้ว่าจ้างจ่ายให้ก็นับว่าสูงอยู่มากเมื่อเทียบกับงานที่มีเพียงการแบกข้าวของเดินเข้าป่าอันเป็นงานที่พวกเขาคุ้นเคยและชำนาญดี เพราะได้ติดตามบรรดานักวิจัยเข้าป่าในฐานะลูกหาบอยู่เสมอ ทั้งคู่ยังแปลกใจว่าลำพังการเดินทางค้นหาซากเครื่องบินตกเพียงเท่านี้ เหตุใดพรานชดซึ่งวางใจให้พวกเขาเดินทางด้วยถึงสั่งกำชับไว้หนักหนาว่าให้สังเกตเส้นทางที่ใช้ไว้ให้ดี เพื่อว่ามีเหตุอันใดที่ทำให้พรานชดไม่อาจทำหน้าที่ต่อได้ ทั้งสองจะได้้นำนายจ้างกลับออกจากป่าอย่างปลอดภัยโดยไม่หลงป่าตายเสียก่อน

“เราจะออกเดินทางทันทีที่ตะวันขึ้น ก่อนหน้านั้นผมจะทำพิธีเปิดป่าตามความเชื่อเพื่อขออนุญาตเจ้าป่าเจ้าเขาให้ยินยอมเปิดทางให้เราเข้าไปในเขตการคุ้มครองของท่าน คืบนี้พวกคุณก็ต้องพักอยู่ที่นี้ ส่วนรถยนต์ ผมอยากแนะนำให้ไปฝากไว้ที่วัดจะดีกว่า เพื่อความปลอดภัยนะคะ”

“มีขโมยด้วยหรือ” พศุทธิร้อง บ้านป่าเช่นนี้หาความปลอดภัยไม่ได้เลยหรืออย่างไร เขารู้มาว่าพรานชดเป็นที่รู้จักนับถือของคนทั้งหมู่บ้าน เหตุใดการทิ้งรถไว้ที่บ้านพรานชดจึงจะไม่ปลอดภัย

“ไม่มีหรอกครับ” พรานชดหัวเราะ โข้วฟันในปากที่เหลือน้อยเต็มที นึกอยากจะบอกนายจ้างทั้งสองไปตรงๆ ว่า แกมันใจว่าคนในหมู่บ้านเล็กๆ นี้ให้ความเคารพนับถือแก่เป็นอย่างดี และคงไม่มีใครมาทำอะไรเป็นแน่ แต่คนที่แกไม่มั่นใจและไม่ไว้ใจเลยคือลูกสาวแกเองต่างหาก ดวงจำปาไม่พอใจและไม่เห็นด้วยสักนิดกับการที่แกยอมเข้าป่าครั้งนี้...อย่างนั้นแล้ว ความปลอดภัยในทรัพย์สินของผู้ว่าจ้างจะยังมีอยู่หรือ

“บ้านนี้คงไม่มีใครอยู่อีกกระมัง”

“มีลูกผมกับเด็กที่เก็บมาเลี้ยงไว้อีกคน แต่มันไม่ได้เรื่องได้ราว คงหวังพึ่งพาอาศัยอะไรไม่ได้หรอกครับ เอาไปจอดที่วัด ผากหลงตาขาบท่านไว้จะดีกว่า”

“ดีเหมือนกันนะพี่พี่” พศุทธิเห็นด้วย “จะว่าไปแถวนี้ก็ไม่น่าไว้ใจเท่าไรหรอก เมื่อตอนขามาเราเลี้ยงเกือบถูกปล้น ดินะที่ผมรอบคอบ เตรียมรับมือ มันได้ทัน”

พงษ์ระพีหัวเราะ แต่พรวนชดกับลูกหาบทั้งสองต่างเหลียวมองหน้ากัน
“เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือครับนาย”

“เจอโจรกระจอกเข้านะ มันคิดจะดักปล้นเราสองคน เอาที่นอนไม้กับก้อนหินมาขวางถนนไว้ตอนที่เราจะเข้ามาที่นี่ พอเราลงจากรถมันก็ยิงใส่เลย ดินะที่ฉันเตรียมพร้อมเลยรอดมาได้ เกือบจะยิงทั้งสองคนซะแล้ว ดีที่พี่พี่ห้ามเอาไว้วะ”

“โจรหรือครับ” พรวนชดถามพลางขมวดคิ้ว แกอยู่ที่นี่มาตั้งแต่เกิด จำได้ว่าไม่เคยมีเหตุการณ์ทำนองนี้เกิดขึ้นเลยแม้สักครั้งเดียว

แดดยามบ่ายแก่เพ็งจะราแสง ดวงตะวันเริ่มเคลื่อนและตะเหลียมเขา ด้านทิศตะวันตก สองสหายเดินหน้ามุ่มออกมาจากทิวป่ารกหลังบ้าน เนื้อตัวหัวหูดุ้ยบเย็นไม่ต่างกัน ทั้งสองคนชะงักเท่าเมื่อมองเห็นเต็นท์ผ้าใบหลังย่อมกางอยู่บนลานหน้าบ้านของตัวเอง

แก๊งสะอึกโหยงอย่างลึมตัว จ้องมองสิ่งแปลกปลอมนั้นขม็ง รู้ได้ทันทีว่าใครที่เป็นเจ้าของเต็นท์นั้น

“เขาจะจำเราได้มั๊ย”

“แกมีปากไว้โพนทะนาหรือเปล่าละ” ดวงจำปาจ้องหน้า ‘ลูกน้อง’ ส่งสายตาเฉียบขาดชนิดสั่งได้ทุกอย่างและแก๊งก็มักจะกลัวหงอนไม่กล้าคัดค้านใดๆ ก่อนบอก “ไปหุงข้าวได้แล้ว”

แก๊งเดินดุ่มๆ ขึ้นกระท่อมไปตามคำสั่ง แต่ต้องตกใจจนแทบหายท้อ

ตกบันไดเมื่อพรานชดโผล่หน้าออกมาพอดี

“หายไปไหนกันมาทั้งวัน”

“เอ่อ...” เก้งอึกอັก เหลียวหลังกลับมามองเป็นเชิงโบายี้ให้ ‘ลูกพี่’

เป็นคนตอบ

ดวงจำปาวางหน้าซื้อสนธิ ขณะตอบคำถามผู้เป็นพ่อ

“ไปเที่ยวดักนกคุ้มที่ท้ายไร่”

พรานชดพิจารณาสภาพกระมอมกระแมมของลูกสาวอย่างไม่เชื่อนัก เลื้อยผ้าขาดกระรุ่งกระริ่งราวถูกเกี่ยวด้วยหนามไหนไม่ต่างจากเจ้าแก้ง ความที่รู้จักรู้ใจกันดีทำให้จับได้ว่าดวงจำปากำลังพูดปด ชายชราจึงเพียงหัวเราะเหี้ยๆ ก่อนก้าวลงบันไดตรงเข้ามาหาลูกสาว โอบไหล่พาเดินไปด้วยกันอย่างรักใคร่ห่วงใย เจ้าแก้งเห็นดังนั้นก็ถอนใจอย่างโล่งอก รีบวิ่งขึ้นไปบนกระท่อม เข้าครัวทำหน้าที่ตามคำสั่งโดยเร็ว

“พ่อรุ่งนี้... พ่อต้องเร่งออกเดินทางแต่เช้าตรู่ คงอีกนานกว่าจะกลับ อย่าเที่ยวชนกระรอกให้มันมาก แล้วก็อย่าลืมที่พ่อสั่ง”

ดวงจำปาหน้างอ เอ่ยอย่างคับข้อง “ฉันเคยชินแต่ชีวิตบ้านป่า จะให้ไปอยู่ในเมืองได้อย่างไร ถ้าพ่อเป็นห่วงฉันจริง พ่อก็บอกเลิกนำทางเขาชะลี อ้างว่าแข่งเขาไม่ดี หูตาฝ้าฟางหรืออะไรก็ได้ ...ให้ฉันพูดให้ก็ได้นะ ฉันจะบอกเขาว่าพ่อแก่มากแล้ว จะให้ตั้งต้นตระหนกสังขารไปอย่างไรไหว แล้วถ้าเขายังดันทุรังจะไปให้ก็ได้ ฉันก็จะแนะนำให้เขาจ้างวานคนอื่นแทน ในหมู่บ้านของเรายังมีพรานอีกตั้งหลายคนที่ยินดีจะนำทางให้พวกคนมีเงินอยู่แล้ว”

“ไอ้พวกหลอกหลวงนะสิ... พ่อพาเข้าไปลึกหน่อยก็แก้งนำทางวกไปเวียนมาจนนายจ้างหมดแรงไปเอง” พรานชดถอนใจ มองหน้าดวงจำปาหนึ่งก่อนเอ่ยถ้อยคำหนักแน่น “รู้รักษาวาจาเป็นคำสัตย์ จึงจะเกิดบารมีแก่กล้า และบารมีนั้นจะสามารถคุ้มกันภัยพิบัติแก่เราได้”

...พ่อก็ยืนยันแต่คำนี้ คิดได้เท่านั้นดวงจำปากก็ถอนใจอย่างยอมจำนน หล่อนไม่อาจเปลี่ยนใจพ่อได้

ชายชรายังคงมองลูกสาวคนเดียวไม่วางตา

“รับปากพอลิ...ดวงจำปา ไม่ว่าจะอย่างไร เอ็งต้องระวังรักษาตนเอง ห้ามคิดติดตามพ่อเข้าไปในป่าเด็ดขาด”

ดวงจำปานิ่ง...แม่ปากอย่างตื้อตึง กิริยาเช่นนี้ทำให้ชายชรานึกหวั่นใจ แต่การ ‘รู้รักษาวาจาเป็นคำสัตย์’ ที่เขาพร่ำสอนมาแต่น้อย ยังพอเป็นทางให้เขาวางใจ หากเจ้าดวงรับปากแล้ว ย่อมไม่มีการผิดวาจา

“รับปากพอลิ”

“...”

“เจ้าดวง...”

“ฉันไม่รับปาก ฉันยังไม่รู้ว่าวันข้างหน้าของฉันจะเป็นยังไง ถ้าฉันไม่มีพ่อ”

“จะมีคนมาช่วยเหลืออุปการะ เอ็งจะได้เข้าไปใช้ชีวิตอยู่ในเมืองเยียงคนทั่วไปในยุคสมัยนี้”

พรานชดย้าคำที่เคยพูดไว้ แต่เหมือนดวงจำปาไม่ได้ฟังอีกแล้ว ดวงตาคูคมที่บัดนี้ขุ่นขวางมองเลยไปยังบุรุษร่างสูงซึ่งกำลังก้าวตรงเข้ามาพร้อมรอยยิ้มละไม เมื่อเข้ามาถึงคิ้วหนาเข้มก็ขมวดเข้าหากันนิดหนึ่ง ดูเหมือนเขาจะจำหลอนได้ เพราะถ้อยคำต่อมาคือคำที่ทักทายอย่างเป็นทางการนั่นเอง

“เรานั่นเอง...จำได้ละ”

“เราไหน?”

ดวงจำปาถามเสียงห้วน โปหน้าบึ้งตึงไม่แสดงความเป็นมิตร จนชายหนุ่มอีกคนที่ทำทางล่าถอยและดูอารมณ์ดีมากกว่ารีบก้าวเข้ามาสมทบด้วยความสนใจ พรานชดจึงเอ่ยแนะนำและเตือนลูกสาว

“ลูกสาวผมเองครับนาย เจ้าดวง...ให้ว่าคุณเขาเสียสิ”

ดวงจำปายกมือทิมส่งไปข้างหน้าสองครั้ง เรียกเสียงหัวเราะเอ็นดูจากพงษ์ระพีขณะยกมือขึ้นรับไหว้ แต่ความต่างระหว่างบุคลิกลักษณ์กับคำแนะนำว่า ‘ลูกสาว’ ทำให้พศุทธิ์ต้องพินิจพิจารณาคนตรงหน้าเป็นพิเศษ

“นี่มัน...”

ดวงจำปาใจหายวาบ ...จะเป็นไปได้ไหม ในชั่ววินาทีที่นายคนนี้ยังใส่ เขาจะสายตาดีจนกระทั่งจดจำคุณกรณได้อย่างแม่นยำ

“ไอ้เด็กคนที่ชี้จักรยานพุ่งมาจนเกือบจะชนกับเรานี้ที่มาหาหลวงพ่อดีนี่นา”

“ไม่ผิดหรอก”

คำยืนยันของพงษ์ระพีทำให้ดวงจำปาค่อยรู้สึกหายใจสะดวกขึ้นหน่อย แต่คำถามต่อมาของพศุทธิก็ทำเอาอารมณ์พุ่งปรี่ขึ้นมาอีก

“ลูกสาวแม่ร้อ? ...ดูคาบลูกคาบดอกยังงัยชอบกล”

ดวงจำปามองคนพูดตาเขียวปัด สองหนุ่มต่างหัวเราะ ก่อนหันเข้าเรื่อง

“ฉันจะมาชวนพรานชดไปร่วมวงด้วยกัน เราเตรียมอาหารมาจากกรุงเทพฯ”

พงษ์ระพีเอ่ยอย่างจริงจัง หากพรานชดรีบปฏิเสธอย่างชัดเจน แกรับจ้ำงนำคณะนักเดินทางเข้าป่ามานักต่อนัก ไม่เคยตีตัวเสมอ เข้าร่วมวงด้วยเลยสักครั้ง

“เชิญตามสบายเลยครับนาย...เจ้าแก้มมันเตรียมหุงหาอยู่บนเรือนโน่นแล้ว ผมกินข้าวกันเย็นหน่อย”

“จะต้องไปหุงทำไม” พศุทธิร้อง ทำลุ่มเสียงราวเห็นเป็นเรื่องไร้สาระ “มากินชะด้วยกันดีกว่า นี่ฉันชวนบุญมีกับไต้จนไว้ด้วย เดี่ยวคงตามมา ถือว่าเป็นการเลี้ยงฉลองที่เราจะฝากชีวิตร่วมกันนับจากนี้ ไหนๆ ก็จะต้องร่วมเป็นร่วมตายด้วยกันแล้ว”

“นายพูดอะไร” พรานชดหน้าเครียด “การเข้าป่าลึกไม่ควรพูดเป็นलगไม่ดี”

“ขอโทษเถอะ...น้องฉันมันชอบพูดเล่นคะนองปากอย่างนี้เสมอ พรานชดอย่าถือสาเลย มาร่วมวงกันดีกว่า ฉันเองก็มีเรื่องอยากปรึกษาหรือพรานชดเกี่ยวกับแผนการเดินทางและเส้นทางที่เราจะใช้ เริ่มต้นจากจุดไหน

ไปยังจุดไหน เพื่อให้เข้าใจก่อนที่จะเริ่มเดินทางจริงๆ”

ชายชราหมดหนทางปฏิเสธ จำต้องยินยอมในคำชักชวน พศุทธิหันมา ตบไหล่เจ้าเด็กที่เขาองความเห็นว่าครึ่งหญิงครึ่งชายแรงจนแทบทรุด ดวงจำปา ตวัดสายตามองเขาอย่างเคืองๆ

“อย่าทำหน้าอย่างนั้นสิ มา... มากินข้าวด้วยกันดีกว่า ทำทางนักเลงนัก ไม่ใช่หรือเรา มาลองชนแก้วแก้หนาวกันสักหน่อยเป็นไงเล่า”

ดวงจำปาเดินตามเข้าไปนั่งร่วมวงอย่างง่าย ๆ ตรงลานกว้างหน้าเต็นท์ ที่พักของสองหนุ่มมีเครื่องดื่มและอาหารจัดเตรียมไว้หลายอย่าง เหนือกองไฟ ที่ก่อเอาไว้ มีตะแกรงปิ้งของสดพร้อมสรรพ พศุทธิเอ่ยชักชวนต้อนรับ ขับล้ออย่างเป็นกันเอง ขณะที่พรานชุดส่งเสียงตะโกนเรียกเจ้ากิ้งให้ลงมา ร่วมวงตามคำบอกกล่าวของพงษ์ระพี

จากนั้นชายหนุ่มผู้มีความตั้งใจจริงในการเดินทางท่ามกลางความหวัง อันริบหรี่ก็เอาแผนที่ออกกาง เขาเปิดตะเกียงเบตเตอร์เพิ่มแสงสว่างเมื่อ ความมืดอย่างกรายเข้ามาอย่างรวดเร็ว ไม่นานทุกคนก็หันไปร่วมวงซักถาม เส้นทางด้วย ดวงจำปาที่ไม่เกี่ยวข้องอะไรกับการเดินทางครั้งนี้และเริ่มรู้สึก เหมือนเป็นส่วนเกินจึงหันเข้าหากองไฟ วางชิ้นเนื้อที่แลบๆ หมักเครื่องเทศ อย่างดีลงบนตะแกรงร้อนนำ

เนื้อย่างส่งกลิ่นหอมไปทั่วบริเวณ ขณะที่คนนั่งหน้ากองไฟพลิก เนื้อย่างบนตะแกรงกลับไปมาอย่างใจลอย...

๙

“เฮ้ย...ใหม่หมดแล้ว”

พศุทธิ์ร้องลั่นเมื่อหันมาเห็น เก่งที่มายืนเมียงๆ มองๆ อยู่ใกล้ๆ เกือบจะโกยอ้ากลับขึ้นบ้านไปอีกครั้ง ส่วนเจ้าดวงสะดุ้งโหยง รีบคืบขึ้นเนื้อลงจากตะแกรง พศุทธิ์จู้ปาก พลงบ่นพึม

“มันยังเป็นหรือเปล่าวะ เฮ้อ...แผลอแผลบเดี๋ยวกลายเป็นเนื้อเผลอเลย แล้วจะกินเข้าไปได้ไงวะนี่”

ไม่ทันได้บ่นอะไรต่อ ทั้งหมดก็ต้องหันไปทางคนกลุ่มใหญ่ที่เดินเข้ามาสมทบ ชาวกรรณำทางคนจากกรุงเทพฯ เข้าไปในป่าครั้งนี้คงรู้กันไปทั้งหมดบ้าน เพราะเพียงความมืดเข้ามาเยือน เหล่าชาวบ้านป่าในหมู่บ้านเล็กๆ แห่งนั้นก็พากันมาเยี่ยมเยียนทักทาย ยกเอาอาหารบ้านป่ามาร่วมวงด้วยมิตรภาพอันบริสุทธิ์ ในกลุ่มชาวบ้าน นอกจากลูกหาบโต้น บุญมี และเพื่อนบ้านที่ดวงจำปากันเคยด้วยเป็นอย่างดีแล้ว ยังมีชาวบ้านอีกสองคนที่มาพร้อมของบางอย่างในมือซึ่งทำให้เก่งแทบหงายหลังอีกครั้ง

“เจอทั้งอยู่ริมทาง... คลับคล้ายคลับคลาว่าจะเป็นที่นอนของไอ้เก่งนะ

เก็บได้แถวๆ ตรงที่นายสองคนบอกว่าโดนดักปล้น”

“เฮ้ย...เปล่าน่า ไม่ใช่ของข้าสักหน่อย พวกเอ็งพุดจาเหลวไหล แต่ไหนแต่ไรแถวบ้านเราเคยมีโจรด้วยหรือ”

“นั่นสิ...ตอนนายบอกข้าก็ยิ่งสงสัยอยู่ เลยลองแหวะไปดูให้แน่ใจ ถึงได้เจอไอ้ที่หล่นอยู่แถวหลังก้อนหิน”

ชัดเลย! พศุทธิ์ตาลูก เขาหันมามองสองสหาย แต่ไม่ทันเอ่ยปากดวงจำปากก็โพล่งขึ้นมาเสียก่อน

“ฉันเองแหละ คำผิดเอาป็นของไอ้แก๊งไป แล้วผล่อทำหล่นไว้ตรงนั้น”

“นี่หมายความว่า...เจ้าพวกที่ดักปล้นเราคือเธอนั้นหรือ?”

“ใช่...ฉันเอง ความจริงไม่ได้แค่ต้องการดักปล้น ฉันตั้งใจจะยิงนายสองคนลงเหวไปเสียด้วยซ้ำ” ดวงจำปากว่าป็นมาจากผู้หวังดีทั้งสองจ้องมองพศุทธิ์อย่างไม่หวั่นเกรง ก่อนจะเดินจากไป

หนุ่มเมืองกรุงหน้าแดงก่ำด้วยความฉุนเฉียว เขาฮึดฮัดจะลุกขึ้นตามไปพุดให้รู้เรื่อง แต่พงษ์ระพีเป็นฝ่ายจุดให้ลงหนึ่งที่เก่า เพื่อกลับมาหาหรือเรื่องแผนการเดินทางของวันพรุ่ง

ตาเฒ่าชด อติตพรานมือฉมังแห่งทุ่งเสื่อร้อง ลูกขึ้นทำพิธีแต่เช้าตรู่ ขณะที่ผู้เดินทางจากเมืองกรุงและลูกหาบอีกสองคนต่างเก็บข้าวของมัดเข้าทียบพร้อม กับเสบียง เตรียมพร้อมสำหรับการเดินทาง

ระหว่างรอพรานชดทำพิธีกรรมตามความเชื่อของแกอย่างสงบ พงษ์ระพีเหลียวมองหาดวงจำปาและเจ้าแก๊ง หากก็ไม่พบ ได้แต่นึกขุ่นว่าทั้งคู่อาจกลัวความผิดเสียจนไม่กล้าโผล่หน้ามาให้เห็น

เมื่อตะวันทอแสงเรือเรือจับปลายฟ้า คณะเดินป่าทั้งห้าชีวิตก็เริ่มออกเดินทางโดยอาศัยผ่านไปทางไร่มันสำปะหลังและไร่ข้าวโพดที่เริ่มติดฝักของชาวบ้าน ดวงจำปานั่งกอดเข่าอยู่บนกิ่งตะคร้อสูง มองกลุ่มคนที่เดินตามกันเป็นขบวน จวบจนค่อยๆ ลงเนินหายลับไปจากสายตา

“พี่ดวงว่าพ่อแกจะกลับมามั๊ย” เก้งซึ่งนั่งจ้องอยู่บนกิ่งที่ต่ำลงไป เอ่ยถามขึ้นเบาๆ

ทั้งที่สังหรณ์แปลกๆ แต่ดวงจำปาก็ยังตอบคำอย่างเชื่อมั่น

“พ่อรักสาวจาเป็นคำสัตย์...พ่อจะต้องกลับมา”

“นั่นซินะ” เก้งฉีกยิ้มกว้าง คำพูดของดวงจำปาศักดิ์สิทธิ์เสมอในความคิดมัน เด็กหนุ่มออกความเห็นต่อไปตามประสาลูกปา “ฉันว่าสองคนนั้นคงบุกป่าไปได้ไม่กี่น้ำ เจอความลำบาก เจอความเงิบวงเงียวของป่าทึบเข้าหน่อย ชี้อาณไม่เกินมะรืนก็คงแจ้นกลับมาแล้ว อายว่าแต่ญาติที่จจะมุ่งไปเลย แค่อะไรพุ่งหมาหลงก็คงหมดแรงเสียก่อนแล้ว จริงไหมพี่ดวง”

ครั้งนี้ไม่มีคำตอบจากดวงจำปา เก้งเงยหน้ามองลูกพี่ที่ทอดสายตามองเหม่อไปไกลและบางทีอาจไม่ได้ยินคำพูดของมัน เจ้าเด็กหนุ่มถอนใจอีกครั้งอย่างกังวล พูดต่อโดยไม่ทันได้คิด

“แล้วถ้าหากพ่อไม่กลับ...เราจะทำยังไงกันดี”

“เผาวัดเขาถ้าเสียร้องเสีย”

“ว้าก...” เก้งร้องเสียงหลง “คิดอะไรอย่างนั้น”

“เป็นเพราะหลวงพ่อจันดีทำให้พ่อต้องตัดสินใจเข้าป่าลึกอีกครั้ง โดยไม่ยอมฟังเรารักคำ”

เก้งเงยบกริบ ได้แต่เหินกาวนาให้ผู้เป็นพ่อกลับมาเร็วๆ

ผ่านไปอีกวันหนึ่งแล้ว แดดผิตากฟ้าอ้อมสาดแสงสีแดงดั่งเลือดอาบทาไปทั่วแนวไพร เสียงโกป่าซันแว่วอยู่ไกลๆ รอบกายมีเพียงความเงิบสงัดไว้รู้ว่าแว่วว่าจะมีผู้ใดเดินผ่านไร่ข้าวโพดกลับมา ดวงจำปาถอนใจหนักพลางทำใจว่าควรจะเลิกกังวลตั้งตาคอยเสียที

...พ่อเคยเป็นพรานใหญ่ที่เก่งกล้า ไม่เพียงฝีมือการยิงสัตว์ที่ละมาเสียนับสิบปี หากในด้านคาถาอาคมที่ใช้ข่มป่า พ่อก็เชี่ยวชาญจนถึงขั้นถ่ายทอดให้หล่อนมักมีใช้น้อย บางทีจิตใต้สำนึกที่คอยหลอกหลอนอยู่ตลอดเวลาอาจ

ทำให้จิตใจหัวไหนไปเอง

บ่ายวันที่สาม เจ้าดวงนอนเอกเขนกสabayบนแคร่ได้ร่มเงาตะคร้อสายลมเย็นพัดเฉื่อยทำให้เพลอหลับ มาสะดุ้งตกใจตื่นขึ้นก็เมื่อได้ยินเสียงเอะอะฟังไม่ได้ศัพท์ พอพรวดพรวดลุกขึ้นนั่งก็พบต้นตอที่มาของเสียง

รถกระบะเก๋าๆ บรรทุกคนและสัมภาระเดินทางจีปาละมากมายเพียบแปล้เต็มคัน วิ่งโฉบเข้ามาจอดไม่ห่างจากแคร่ที่หล่อนนอนอยู่นักหญิงสาวเหยียดมองด้วยความแปลกใจ

รถคันนั้นเป็นรถของเจ้าหน้าที่หน่วยพิทักษ์อุทยานฯ แต่คนที่อาศัยมาด้วยจนเกือบจะล้นคันนั้นดวงจำป่าไม่คุ่นหน้า มองปราดเดียวก็รู้ได้ว่ามาจากกรุงเทพฯ

พอรถจอดสนิท คนขับก็เปิดประตูก้าวพรวดๆ ตรงมา วิสัยเป็นเจ้าหน้าที่ประจำหน่วยฯ ที่คุ้นเคยกันดีกับพรานชดรวมทั้งดวงจำป่าด้วย

“ไปไหน” หญิงสาวถามสั้นๆ

เจ้าแก๊งโผล่หน้าออกมาจากในบ้าน ชั่วแปบเดียวก็รีบแจ้นมาสมทบ

“ตรงมานี่แหละ พอดีพวกคุณๆ เขามาจากกรุงเทพฯ”

“เดินป่าหรือ”

การนำคณะเดินทางไปเที่ยวชมธรรมชาติในเขตป่าต้นๆ เป็นอาชีพประจำของพรานชดอยู่แล้ว แต่ในเมื่อตอนนี้พ่อของหล่อนไม่อยู่ วิสัยซึ่งรู้ว่าหล่อนกับแก๊งสามารถทำงานนี้แทนพ่อได้คงมาติดต่องีให้ทำแทนกระมัง เพราะระยะหลังมันก็เป็นเช่นนั้นอยู่บ่อยๆ

ดวงจำป่าขยับลุกขึ้นอย่างกระตือรือร้น ...อย่างน้อยมันก็พอจะแก้เบื่อในระหว่างรอคอยการกลับมาของพ่อ

“เดินป่าอะไร” วิสัยตอบ “แต่ไม่ใช่แค่นั้นหรอก”

“หมายความว่าไง”

“ก็พวกนี้นะเป็นพวกเดียวกับคุณพงษ์ระพีที่เดินทางเข้าป่าไปกับพรานชดตั้งแต่สองวันก่อน พวกเขาบอกว่าตามมาไม่ทัน เลยอยากหาคนช่วย

นำทางติดตามไปสมทบกับคณะที่ล่องหน้าไปก่อน”

“เฮ้อ...” ดวงจำปาพ่นลมออกจากปากอย่างหน่ายๆ ทอดสายตาหมีนๆ ไปยังคนทั้งห้าที่โอดลงมาจากรถ ส่งเสียงจ๊อกแจ๊กเจี้ยวจ้าวราวเดินอยู่ในตลาดนัด

ในจำนวนห้าคนนี้มีเพียงหนึ่งเดียวที่เป็นหญิงสาว...สวยจัด สวมชุดเดินป่าครบเซตแบบที่จะเห็นได้ในละครโทรทัศน์ สวมหมวกพร้อมแว่นกันแดด ดูโฉบเฉี่ยว จนกระทั่งเจ้าแก้งมองตาค้าง

“ไหวเรือ...”

ไม่ทันที่วิชัยจะเอ่ยออกความคิดเห็นเช่นไร สตรีหนึ่งเดียวในคณะก็หันมาทางดวงจำปา หล่อ้นจ้องมอง ก่อนจะดึงแว่นตากันแดดออก เผยดวงหน้าสวยแจ่มที่ดวงจำปาจำได้แม่นยำ

“ตาย...นั่นแก!”

ต่างฝ่ายต่างจ้องหน้ากัน พิมพ์ดาราชี้หน้า ดวงจำปาทำปากยื่นใส่

“จำได้ละ ไ้เด็กตัวแสบ!”

“ความจำดีนี่เจ้า”

ดวงจำปายิ้มเย้ย กวาดสายตาดูหมีนไปที่ ‘นักเดินป่า’ ทีละคน ชายคนหนึ่งดูเหมือนจะใช่ที่เห็นแวบๆ ในรถวันนั้น ส่วนอีกสามไม่เคยเห็น คนหนึ่งใส่แว่นตาทาหนาเตอะ มีทั้งกล้องส่องทางไกลและกล้องถ่ายรูปห้อยอยู่ที่คอ สะพายเป้ไว้บนหลัง สีหน้าดูกระตือรือร้นและเป็นมิตร อีกคนมาดเท่แต่ใบหน้าเฉยเมย ขณะที่อีกคนดูสำอาง แต่งกายเนี้ยบแนวเกาหลีสืบแบบพวกที่เคยเห็นมากับคณะทัวร์ ทั้งหมดล้วนอยู่ในชุดเดินป่าตามสไตล์ของตนเอง

“นี่! อย่ามาเรียกฉันว่าเงินนะ!”

พิมพ์ดาราดันผงาด ทำเอาทุกคนในที่นั้นตกอกตลกใจกันหมด ยกเว้นดวงจำปาที่ยักไหล่อย่างไม่แยแส

“ก็เรียกออกไปแล้ว...เจ้า! เจ้า!”

ดาราสาวสะบัดหน้าพริต หล่อ้นหันมาทางคนที่รับอาสาพามาทันที

“นี่คุณ” หล่อนเรียกวิชัยเสียงเข้มอย่างวางอำนาจ “อย่าบอกนะว่าพามาที่นี่เพื่อจะให้จ้างไอ้เด็กตัวแสบนี้ให้นำทางตามคณะของระพีเข้าไปในป่า”

“ก็จะมีใครที่ไหนอีกล่ะครับ ถ้าตามรอยพรานชดละก็ ไม่มีใครเหมาะไปกว่าไอ้ดวงอีกแล้ว”

“งั้นฉันขอปฏิเสธ...ฉันบอกได้คำเดียวว่าไม่ไว้ใจให้เด็กนี้ให้นำทาง” พิมพ์ดาราระบอกราคเป็นคำขาด มีราเมษยืนหน้าเหวอยู่ข้างหลัง

“ฉันก็ยังไม่ได้บอกนะว่าจะยอมให้นำทางให้เจ้ ถ้าอยากจะทำตามไปนักละก็ เชิญเลย...เดินดุ่มๆ ไปเรื่อยๆ เดียวก็เจอเองแหละ”

“ยุสแล้วไหมละ” วิชัยเกาหัวแกรก ก่อนหันกลับไปบอกกับดาราสาว “ผ่านไปได้ตั้งสองวันแล้ว ป่านนี้ข้ามเขาไปไม่รู้กี่ลูก จะตามไปไหน แค่พวกคุณเดินเข้าไปไม่ถึงชั่วโมงก็หลงทางออกไม่ถูกแล้ว”

“งั้นคุณก็หาพรานคนใหม่ให้พวกเรา ฉันจะจ้างแค่ตามระพีให้ทันเท่านั้น จากนั้นจะกลับหรือไปต่อด้วยกันก็ตามแต่ใจ คุณพอจะมองหาใครอื่นได้อีกบ้างไหม”

“เอ่อ...” วิชัยยังอึกอัก

แก้มองหน้าลูกพี่อย่างนึกเสียดาย ...ลองถ้าคุณคนสวยมีความตั้งใจที่จะตามไปให้ได้ถึงขนาดนี้ เรียกหนักหน่อยก็น่าจะยอมจ่าย แต่อย่างว่า...ลองถ้าได้จะกันนับแต่แรกเห็นเช่นนี้แล้ว เห็นที่จะเหว

“คุณจะจ่ายค่าจ้างเท่าไร”

“แค่ตามให้ทัน ฉันให้เลยห้าพัน เงินแค่นี้ชนหน้าแข้งฉันไม่ร่วงหรอก” พูดกลางปรายตามาทางคู่อับรายล่าสุด “...เป็นไงละ ตาโตเลยละสิ เงินแค่นี้หากันทั้งปีละมังฉันว่า แต่แกไม่ต้องเปลี่ยนใจหรอกนะ เพราะถึงยังไงฉันก็ไม่จ้างไอ้คนเจ้าเล่ห์อย่างพวกแกแน่”

“นะจะให้เอาบุญนะ” ดวงจำปาว่าพกลางพยักพเอิดไปทางหมู่บ้าน “เข้าไปในหมู่บ้านสิ เผื่อจะมีใครเขาตาโตกับเงินของเจ้มัง”

“ไม่ต้องมานะให้เป็นบุญเป็นคุณ” พิมพ์ดาราทันต์ เซ็ดหน้าอย่างยโส

“ฉันคิดเองได้ แล้วก็ตั้งใจไว้แล้วทันทีที่เห็นหน้าแก ไป...คุณวิชัย พาฉันเข้าไปในหมู่บ้าน ถึงยังงั้นก็ต้องหาคนนำทางให้ฉันให้ได้ในวันนี้”

แล้วเจ้าหล่อนก็หันไปสั่งให้ทุกคนกลับขึ้นรถ ราเมฆทำตามคำสั่งดาราสาวราวกับหล่อนเป็นแม่ของเขาก็ไม่ปาน ขณะที่คนที่เหลือยอมๆ ตามคล้ายจะตัดรำคาญ ดวงจำปามองภาพนั้นอย่างนึกขุ่นในใจ

วิชัย เจ้าหน้าที่หน่วยฯ ลั่นหัวดิก เขาคงไม่มีทางเลือกแม้จะไม่เห็นด้วย

“จะมีใครวะไอ้ดวง ที่พอจะไว้ใจได้นะ”

“นั่นมันเป็นเรื่องที่เงิเขาจะตัดสินใจ คุณแค่พาพวกเขาไปไม่ใช่หรือทำไมต้องเดือดร้อนแทน”

“เธอเป็นคู่หมั้นคุณตรีภพ ขับรถคันโตมาจากกรุงเทพฯ เพราะหวังจะติดตามคุณพงษ์ระพีเข้าไปค้นหาคู่หมั้นของเธอในป่าด้วย ตอนนี่รถจอดไว้ที่ทำการฯ เห็นว่าฝากไว้ที่นั่นจะปลอดภัยกว่า คิดดูก็น่าเห็นใจเธอนะเว้ย ไอ้ดวง ถ้าแกจะมีน้ำใจช่วยเหลือผู้หญิงที่ตกอยู่ในความทุกข์สักคน...แกก็น่าจะ...”

“คนอย่างนั้นนะนะที่เรียกว่าตกอยู่ในความทุกข์...ปลงไม่ตกเองต่างหาก คู่หมั้นของหล่อนที่คุณว่านะ ถ้าไม่แหกเป็นผุยผงก็อาจจะหาศพไม่เจอแล้วเวลาผ่านไปตั้งหลายเดือน พวกหมาในมันไม่คาบกระดูกไปแทะหมดแล้วเรอะ”

“นั่นสิ...แต่ใครกันจะกล้าพูดขวานผ่าซากเหมือนอย่างแกวะไอ้ดวง ในเมื่อเขายังไม่ทิ้งความหวัง ก็ต้องพยายามเสาะหาจนกว่าจะหมดแรงกันไปเองเท่านั้น”

ดวงจำปาพยักหน้าอย่างเห็นด้วย จิตใจแข็งกระด้างคงเริ่มจะอ่อนไหวขึ้นมาบ้าง ถ้าไม่ได้ยินเสียงแหวดแหวกที่ดังมาอย่างวางอานาอีกครึ่ง

“คุณวิชัย! จะไปกันดีหรือยังล่ะ! ...ถ้าคุณคิดจะเกลี้ยกล่อมไอ้เด็กบ้านั้นละก็ หยุดเลยนะ ฉันขอออกคำสั่งให้คุณกลับขึ้นรถ แล้วขับพาพวกฉัน

เข้าไปในหมู่บ้านเดี๋ยวนี้ เอ้า...นั่นก็อีกคน”

หนุ่มแว่นหนาสะดุ้งโหยง

“จะส่งหาสวรรค์อะไรนัก ประเดี๋ยวแม่ทิ้งเอาไว้ให้อยู่กับลิงกับค้างคาวที่
ชะเลย”

ดวงจำปาหันไปมองคนที่ถูกขู่จะทิ้ง ก็เห็นเขามองมาพลางส่งยิ้มให้
ก่อนจะวิ่งไปขึ้นรถซึ่งแล่นออกไปแทบจะทันทีที่รับเขาขึ้นไป

แก้มองตามอย่างเสียดาย พลางบ่นพึม

“ตั้งห้าพัน...นำทางแค่ตามไปให้ทันก็หมดหน้าที นักแกะรอยอย่าง
พี่ดวง ไม่ใช่เรื่องยากเลย ฉันว่าสักสองสามวันก็น่าจะตามทันแล้ว”

“มันง่ายเหมือนที่แกคิดแหละ” ดวงจำปายกมะเหงก “พ่อนำทางสองคน
นั้นไปกับลูกหาบอีกสองซึ่งไม่ใช่ปัญหา แล้วแกคิดว่าเขาเดินเที่ยวเล่นพักแรม
ในป่าหรือไง ปานนี้จ้กกันไปถึงไหนแล้ว ลำพังเราแค่สองคนมันก็ไม่ใช่ปัญหา
หรอก เร่งตามเข้าไม่กี่วันก็คงทัน แต่ถ้าต้องกระเตงพวกคนกรุงอย่างยายผู้ดี
ตื่นแดงอย่างนั้นนะ จะไปได้สักกี่น้ำ ถึงไงก็ต้องถอยหลังกลับอยู่ดี เสียเวลา
เปล่า ที่สำคัญ แกลืมหรือไง พ่อสั่งไว้หนักหนาว่าไม่ให้เราตามไป”

ดวงจำปาว่าไว้ไม่ผิดเลย บรรดาชาวบ้านที่มาชุมนุมกันพอรู้เรื่องเข้า
ต่างก็ส่ายหน้า แล้วบอกเป็นเสียงเดียวกัน

“อย่าตามเข้าไปเลย ฉันว่าถ้าร้อนใจอยากรอฟังข่าวละก็ พักรออยู่
ในหมู่บ้านนี้จะดีกว่า บุกบั่นเข้าไปในป่าลึกมีแต่อันตราย”

“ฉันต้องการคนนำทาง ไม่ได้ต้องการคำแนะนำ” พิมพ์ดาราย้ำชัด
ทุกถ้อยคำ แสดงถึงความมาดมั่นเต็มเปี่ยมในการตัดสินใจ ...ผู้หญิงอย่าง
พิมพ์ดาราลองได้ตั้งใจทำอะไรแล้ว ไม่มีทางที่จะเปลี่ยนความตั้งใจง่ายๆ

“ฉันจ่ายให้หนึ่งหมื่นบาท สำหรับใครก็ตามที่อาสาพาฉันไปพบกับ
กลุ่มที่เดินทางไปก่อนหน้านั้นกับพรานชด”

ชาวบ้านหันไปพูดคุยปรึกษากันเองอยู่พึมพำ แต่เท่าที่จับใจความได้

ก็คือ ...ใครกันจะสามารถแกะรอยและติดตามคณะเดินป่าที่มีผู้นำทาง
อย่างพรานชดได้ทัน

คราวนี้ราเมษชักลั้งเล ลองคนบ้านป่าด้วยกันยังหวั่นเกรง แล้วพวกเขา
เป็นใครจึงจะกล้าหาญไปกว่าคนพวกนี้

“ฉันว่าทางที่ดีเราขึ้น ฮ. ลองสำรวจดูก่อนดีกว่า ถ้าเจอพวกเขาอยู่ตรง
จุดไหน ก็ค่อยลงไปตรงนั้น”

“ทำอย่างนั้นแล้วระพีเขาจะยอมให้ฉันตามเขาไปเหรอ อย่างดีก็ไล่ให้
กลับเท่านั้น สู้ตั้งต้นไปเจอกันระหว่างทางไม่ได้ เพราะเขาคงไม่มีแก๊จจะ
ไล่ให้ฉันหันหลังกลับแน่ๆ”

“เว้นแต่เธอจะไปต่อไม่ไหวเองนั่นสิ”

“ไม่มีทาง...คนอย่างฉันสู้ไม่ถอยอยู่แล้ว”

“สู้ไม่ถอย แต่ถ้าไม่มีคนยอมรับจ้างนำทาง เธอจะตั้งต้นไปได้ยังไงกัน
ล่ะ” ราเมษสายหัว

ขณะที่ยังคิดหาทางแก้ไขปัญหาไม่ตกนั้นเอง ใครคนหนึ่งก็ย่างก้าว
เข้ามาอย่างองอาจและหาญกล้า

“ในเมื่อไม่มีผู้ใดกล้าหาญพอจะรับนำทางในครั้งนี้ ข้าขออาสาเอง”

“เหอ...ไอ้จืด!” ชาวบ้านร้องผสานเสียงอย่างตื่นตะลึง

๕

ชายผู้ก้าวเข้ามารับอาสาอย่างองอาจ มีรูปร่างสูงใหญ่บึกบึน
หมวดเครารคครึ่มกินพื้นที่กว่าครึ่งหนึ่งของใบหน้า ผมยาวรุงรังราวไม่เคยพบ
กับหิวมาทั้งตาปีศาจที่ถูกเสยไปรวมกลุ่มเป็นรังนกไว้ด้านหลัง เขาโปกผ้า
ลายพริ้วไม่ต่างจากสาวกคิลปินเพลงเพื่อชีวิต กางเกงที่สวมเป็นยีนเก่าปุปะ
กับเสื้อมือฮ่อมแจกเช่นชาวป่า หากแต่สวมทับด้วยแจ็กเก็ตหลายพราง สะพาย
ย่ามใบหนึ่งไว้บนไหล่

การถูกพวกชาวบ้านเรียกขานว่า ‘ไอ้จืด’ เมื่อครู่ ทำเอาเจ้าตัวเสียศูนย์
ไปเล็กน้อย เขาขยับกายสุดลมหายใจลึก วางเข็มก่อนแนะนำตัวเอง

“กรุณาเรียกให้ถูก...ฉัน...พรานจืด”

มีเสียงครางฮือจากกลุ่มคนทั้งห้าที่ต่างนั่งตะลึงมองรูปลักษณ์อัน
น่าเกรงขาม คงดีหากจะไม่ตามมาด้วยอาการกลั่นหัวเราะจน ‘จอมพราน’
ชักหน้าเสีย

“ทำอะไรกัน”

“ตัวออกใหญ่...” ซาครีย์ ชายหนุ่มผิวบางซม้อยตามองก่อนวิจารณ์

ตรงๆ “แต่ชื่อเล็กนิดเดียว”

ไอ้จืดหรือพรานจืดหน้าเจื่อน ซักมีน้ำโท ...จะให้ทำไปได้ ชื่อพ่อแม่ตั้งให้ เรียกติดปากกันมาแต่เล็กแต่น้อย ทั้งหมดบ้านใกล้เคียงก็เรียกกันอย่างนั้นทั้งนั้น มันไม่ใช่ความผิดของเขาสักหน่อย หากจะโทษก็ต้องไปว่ากันที่พ่อแม่โน่นเลย

“เอละ” เสียงพิมพ์ดาราดังแทรกขึ้น เป็นทั้งการตัดบทและแจ้งการตัดสินใจอย่างมีต้องลั้งเล “ฉันตกลงจ้างพรานจืดก็แล้วกัน ทำทางหน่วยก้านไม่เลวอย่างนี้ละที่จะนำเราไปสู่จุดหมายได้อย่างแน่นอน”

จืดยิ้มกว้าง กว้างเสียจนใบหน้าใหญ่ๆ ของเขาบานออกไปอีกด้วยความดีใจสุดขีด แต่ไหนแต่ไรมา บรรดาเพื่อนบ้านไม่เคยมีใครให้ความเชื่อถือศรัทธาในตัวเขา แต่นับจากนี้ละ ทุกคนจะต้องเปลี่ยนมุมมองเสียใหม่ ในเมื่อได้รับความไว้วางใจพร้อมทั้งเงินค่าจ้างก้อนใหญ่เช่นนี้ เขาจะต้องทำงานที่แสงายนี้ให้สำเร็จเป็นที่เลื่องลือไปทั้งหมดบ้านให้จงได้

และถ้าเป็นไปได้ หลังจากพากลุ่มนายจ้างไปสมทบกับกลุ่มของพรานชดตามข้อตกลงสำเร็จลุล่วง เขาอาจเสนอตัวอาสาช่วยค้นหาจุดที่เครื่องบินตกโดยไม่จำเป็นต้องขอค่าแรงเพิ่มก็ยิ่งได้

“ผีนป่าใหญ่แห่งนี้ผมท่องเที่ยวนานแล้ว ไม่มีจุดไหนที่พรานจืดไม่เคยเหยียบย่างเข้าไป ขอจงวางใจ เรื่องการแกะรอย ผมชำนาญไม่เป็นรองพรานป่าคนไหนทั้งนั้น”

เขาให้ความเชื่อมั่นแก่เหล่านายจ้างที่มองมาที่เขาเป็นตาเดียว และหากคะแนนไม่ผิด จืดคิดว่ามีความที่งายอยู่ในแหวงตาของคนเหล่านั้น... ดูเหมือนคำพูดของเขาจะทำให้ทุกคนทะเลาะแค้นความไว้วางใจให้เขาอย่างเต็มร้อย

เมื่อเห็นว่าตกลงกันได้แล้ว พวกชาวบ้านต่างก็พากันแยกย้ายกลับไป แต่ถ้าจะมีใครสังเกตเห็น ก็คงเห็นว่าชาวบ้านทุกคนมีอาการเหมือนๆ กัน คือส่ายหน้าอย่างไม่ศรัทธาในคำคุยโวนั้น

วิชัยแวะเข้าไปที่กระท่อมของพรานชดอีกครั้งในตอนสายของวันรุ่งขึ้น สองสหายกำลัง่วนอยู่กับการเตรียมตัวออกไปหักข้าวโพดในไร่ซึ่งอยู่ไกลออกไป ดวงจำปามีตะกร้าใบใหญ่ผูกติดอยู่บนหลังแล้ว ขณะนี้กำลังช่วยผูกเชือกมัดตะกร้าอยู่ที่หลังของแก๊ง

“แวะมาทำไมอีก”

เจ้าของบ้านเอ่ยทักโดยไม่หันมามอง วิชัยหัวเราะ เขาคุ่นเคยกับนิสัยของดวงจำปาดิ แม้บางทีจะมีข้อขัดแย้งกันบ้างตามประสาผู้ทำหน้าที่อนุรักษ์กับชาวบ้านป่าผู้อาศัยผืนป่าในการหาอยู่หากิน หากแต่ความสัมพันธ์ระหว่างกันก็ยังคงเป็นไปด้วยดี ตราบใดที่การอาศัยผืนป่าไม่ล้ำเส้นจนกลายเป็นการบุกรุกทำลาย โดยเฉพาะพรานชดกับดวงจำปานั้นเรียกได้ว่าอยู่ฝ่ายตรงข้ามกับพวกลักลอบตัดไม้ทำลายป่า เพราะมีอยู่หลายครั้งที่ทั้งสองทำหน้าที่สอดแนมส่งข่าวให้แก่ทางการ จนสามารถนำกำลังเข้าล้อมจับได้สำเร็จ

“เข้ามาส่งคุณพิมพ์กับเพื่อนฯ” วิชัยว่า เขาทรุดตัวลงนั่งบนแคร่อย่างเพลียๆ สีหน้าดูเป็นกังวลทั้งที่ภาระทั้งหมดหลุดพ้นไปจากตัวแล้วก็ตาม “เมื่อคืนทุกคนกลับไปนอนพักที่อุทยานฯ เอรารถฝากไว้ที่ทำการฯ เพื่อความปลอดภัย วันนี้ฉันเลยมาส่งเขา ก็หย่อนไว้ที่หมู่บ้านนั้นแหละ ส่งเสร็จก็ออกมาเลย จะออกเดินทางกันตอนไหน จะพากันไปขึ้นเขาลงห้วยยังไงก็แล้วแต่...ก็ทักท้วงเท่าไรก็ไม่ยอมฟังนี่นะ เชื่อเขาเลยผู้หญิงคนนี้ เห็นสวยๆ ทำทางสำรวยอย่างนั้น แต่พอตั้งใจจริง ใครห้ามก็ไม่ฟัง”

ดวงจำปาไม่พูดอะไร เอาแต่ผูกเชือก่วนอยู่

“คิดแล้วก็อ่อนใจกับความพยายามไม่เข้าเรื่องของคนพวกนี้ เจ้าหน้าที่นับร้อยระดมกำลังออกตามหากันนานนับเดือนยังหาไม่พบ แล้วนี่คนกรุงฉิวบางมาจากกรุงเทพฯ ซ้ำยังเป็นดาราดังเสียด้วย อย่าว่าแต่จะหาเจอเลย...จะไปกันรอดรีเปล่าก็ไม่รู้”

“มีคนมารับจ้างนำทางด้วยหรือ” หญิงสาวถามซ้ำๆ ไม่ได้ใส่ใจอะไรนัก “แต่ก็นั่นละ เตียวหมดแรงเข้าก็เปลี่ยนใจกลับกันเอง คนรับจ้างก็สบาย

ได้เงินก้อนโตไป ไ้ครั้งจะเรียกเงินคืนก็ไม่ได้ เพราะคนรับจ้างไม่ได้ผิดสัญญา เหมือนพวกนักวิจัยที่ชอบจ้างพรานนำทางเข้าไปดูโน่นนี่ในป่าไป โดนพาหลงกันไปที่ไม่รู้จักเท่าไรแล้ว” หล่อนพูดไปตามที่คิดและตามความเป็นจริงที่ได้รับรู้มา

“ก็เรื่องนี้แหละที่ฉันเป็นห่วงอยู่...กลัวมันจะเป็นอย่างที่ว่า ลำพังคณะเดินทางถอดใจยอมเดินทางกลับก็ไม่ใช่ไรหรอก กลัวแต่ว่า...ไม่พาไปหลง ก็จะถูกพรานทิ้งไว้เสียกลางป่านั้นซี”

“ไม่มีใครคิดจะทิ้งคนไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหนไว้กลางป่าหรอกนะ แต่ถ้าเดินพลัดหลงไปเองละไม่แน่ ว่าแต่ใครล่ะที่รับจ้างนำทางหนนี้...แน่ใจได้แค่ไหนว่าจะติดตามพอจนเจอ”

“บอกชื่อไปแล้วแกคงชนหัวลูกไม่ต่างไปจากฉันหรอก ไ้ดวง”

ทั้งแก๊งและดวงจำปาต่างเงยหน้าขึ้นมองวิชัย

“เขาประกาศตัวว่าเป็นพรานใหญ่...พรานจืด”

“ไ้จืด...”

ทั้งคู่ร้องออกมาพร้อมกัน แก๊งหันมองหน้าดวงจำปา แล้วต่างก็หัวเราะซ้ำจนแทบจะลงไปกลิ้ง

“เวร! ได้พากันไปกินข้าวลิงกันมั่งละ ฉันว่างานนี้ ถึงพี่ดวงจะปฏิเสธยังไงก็ไม่พ้นต้องลำบากไปตามกันอยู่ดี ก็ตัวมันเองยังหลงป่าอยู่ปีละไม่รู้กี่หนแล้วนี่...ชะ...คิดจะวัดรอยตีนพรานชดจันหรือ”

ดวงจำปาหัวเราะ ดูไม่เป็นกังวลสักเท่าไร หล่อนหยิบยามใส่อาหารมือกลางวันขึ้นคล้อยไหล่ บอกให้ทุกคนเบาใจก่อนจะก้าวเดิน “ไม่ต้องกลัวหรอก ไ้จืดมันอาจมันใจก็ได้ ไม่งั้นมันจะกล้ารับอาสาหรือ โดยเฉพาะถ้ามีคนของป่าไม่มาด้วยอย่างนี้ มันคงไม่กล้าเล่นลูกไ้ม้อะไรหรอก เชื่อฉันเถอะ”

“ฉันก็อยากจะทำอย่างนั้น” วิชัยเพิ่มพ้ำพาลงถอนใจ มองตามหลังดวงจำปากับแก๊งที่ก้าวตามกันออกไปท่ามกลางบรรยากาศสดใสของวันที่ท้องฟ้าปลอดโปร่ง

เขาจ้องมองจนร่างนั้นหายลับไปจากสายตาดิ่งเดินกลับขึ้นรถ แล้วขับออกไปตามเส้นทางเล็กๆ คดเคี้ยว ขรุขระเป็นหลุมบ่อ ได้แต่หวังอยู่ในใจว่า ไม่วันพรุ่งก็วันมะรืน เขาคงได้กลับมาจับคนกลุ่มนี้กลับไปหน่วยๆ อย่างปลอดภัย และหากเป็นอย่างนั้น ทุกคนก็น่าจะเชื่อกับความเหน้อยยาก และคงจะยอมร้บกันได้แล้วว่า การใช้ชีวิตในป่ารามีได้รื่นรมย์ราวเดินอยู่ในอุทยานดอกไม้

จิตวามาดนายพรานใหญ่ แม้จะหาลูกหาบยอมตามเขาเข้าไปได้แค่เพียงสองคนทั้งที่ยากได้มากกว่านี้ เพราะจำนวนเสบียงข้าวของมากมาย กองพะเนิน ทั้งเสื้อผ้า เครื่องนอน และอาหารกระป๋อง อาหารสด ราวกับจะเดินทางไปแคมป์

พิมพ์ดาราผู้จัดเตรียมเสบียงอาหารเกินความจำเป็นเหล่านี้ชี้แจงแสดงให้เห็นถึงความรอบคอบของหล่อนว่า นอกจากเตรียมเสบียงให้เพียงพอสำหรับคณะเดินทางทุกคนแล้ว ยังต้องการนำไปเพื่อพวกที่เดินทางออกไปก่อนหน้าด้วย หล่อนมั่นใจว่าวิธีนี้จะทำให้พงษ์ระพีไม่มีข้ออ้างใดๆ ที่จะไล่หล่อนกลับ และหากจังหวะดี คณะของหล่อนตามไปเจอคณะของพงษ์ระพีในยามที่พวกเขากำลังขาดแคลนอาหาร เเสบียงมากมายที่ตระเตรียมไปเพื่อก็น่าจะทำให้เขาเห็นคุณค่าในตัวหล่อน และรู้สึกดีที่หล่อนตัดสินใจติดตามเขาไป

“กองทัพต้องเดินด้วยท้อง” หล่อนอ้างวลีเด็ดที่มีมาแต่ดึกดำบรรพ์

“แต่ของมากมายอย่างนี้ ลูกหาบสองคนแบกกันไม่ไหวหรอกนะ”

ราเมษทัคหัวง เขามองดูสัมภาระมากมายที่กองรวมอยู่กลางลาน ... กระเป๋าเป้ใบใหญ่สี่มุมพุดสองใบที่อัดแน่นด้วยเสื้อผ้าข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัวของพิมพ์ดาราเพียงผู้เดียว เต็นท์นอนหลังใหญ่กับผ้าห่มอีกหีบ แม้จะหนักแต่ก็ยังนับเป็นของจำเป็น อีกหีบใหญ่คืออาหารแห้ง ทั้งโจ๊ก บะหมี่ อาหารกระป๋อง ข้าวสาร ส่วนเสื้อผ้าของคนที่เหลืออยู่ในเป้ส่วนตัว ซึ่งต่างก็ให้ความร่วมมือ

ที่จะแบกไว้บนหลังตนเอง ถึงกระนั้น แรงงานหาบหามที่มีแค่สองคน แม้จะเป็นหนุ่มฉกรรจ์ก็ยังหน้าเบ้

“แค่กระเป่าเสื้อผ้าสองใบใหญ่ของเธอก็แยะแล้ว ฉันว่าคัดเอาไปแค่สองสามชุดก็น่าจะพอ ข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัวเอาใส่เป้หลังเหมือนกับพวกฉัน จะได้ลดภาระลูกหาบ ไม่ต้องรับน้ำหนักมากจนเกินไป”

“ฉันเป็นผู้ว่าจ้างที่ยินดีจ่ายทุกบาททุกสตางค์ ดังนั้นฉันจึงควรเดินมือเปล่า ไม่ต้องแบกอะไรให้หนัก” พิมพ์ดาราระบายพรากสถานะเพื่อให้ทุกคนแจ่มแจ้ง ขณะนี้เจ้าหล่อนกึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนเก้าอี้สนาม จิบกาแฟและกินขนมปังปิ้งเป็นอาหารเช้า

“ลูกหาบสองคนไม่พอก็ไปหาจ้างมาเพิ่มสิ ฉันไม่ได้เกี่ยงที่จะจ่ายเลยนี่นา จริงไหม ขอเพียงให้เข้าใจว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ฉันเตรียมมานี้ ทุกชิ้นมันจำเป็นสำหรับฉัน”

จิตถอนใจเฮือก ในที่สุดเขาก็ต้องกลับไปเกลี้ยกล่อมหาผู้ร่วมทางเพิ่มอีกสองคนสำหรับช่วยแบกหาม อดจะรู้สึกอ้อนใจไม่ได้ การเดินทางเข้าป่าของคณะนี้มีข้าวของมากมายให้แบกหามราวกับจะย้ายบ้าน ไ้อ้หนุ่มหล่อหน้าตายนามว่านิกก็นั่นดูจะไม่มีปัญหาสักเท่าไร เป้หลังของเขาไม่เป่งตุงเท่าคนอื่น แต่ก็ดูเหมือนชายหนุ่มจะไม่ใส่ใจช่วยถ่ายน้ำหนักจากส่วนกลางแต่อย่างใด แถมยังให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับกีตาร์ของเขาซึ่งจิตไม่เข้าใจจริงๆ ว่าจะอุทิศสำหรับแบกเข้าป่าให้เกะกะไปเพื่อประโยชน์อันใด กว่าทุกอย่างจะพร้อมสำหรับการเดินทางออกจากหมู่บ้านก็สายจนตะวันเกือบตรงหัวแล้ว

เมื่อได้ฤกษ์ออกเดินทาง ทำที่อ้อยอิงสำราญใจของดาราสาวก็เปลี่ยนไป พิมพ์ดารารุกข์ขึ้นอย่างกระฉับกระเฉง หล่อนพับเก้าอี้สนามใส่ฟ่วงไปกับคานหามที่ห้อยกระเป่าเสื้อผ้าหนักอึ้งสองใบไว้ แล้วหยิบหมวกปีกกว้างสีสดใหม่เอี่ยมสวมลงบนหัว ออกเดินตามหลังพรานจืดนำหน้าทุกๆ คน โดยมีลูกหาบสองคู่เดินปิดท้ายขบวน

“พรานจืดคิดว่าเราจะใช้เวลาช้าสุดกี่วันจึงจะตามขบวนที่ออกไปก่อน

เราทัน” พิมพ์ดาราเริ่มยิงคำถามหลังจากที่เดินเงียบกันมาสักอึดใจหนึ่งตามทางที่ผ่านไร่มันสำปะหลังสลัดกับแปลงข้าวโพด เพื่อนสี่คนที่ตามหลังต่างเกาะกลุ่มพูดคุยหยอกเย้ากระเซ้าเหย้ากันมาอย่างร่าเริง

จิตซีนี้ัวไปยังยอดเขาที่เห็นลิบๆ อยู่เบื้องหน้า

“เป็นเพราะต้องเสาะหาจุดที่เครื่องตกอย่างละเอียด พรานชดคงนำทางไปได้ไม่เร็วนัก ผมได้ยินพวกชาวบ้านคุยกันว่าพรานชดเคยบอกว่าเครื่องนำจะตกระหว่างเนินผาหมอกกับภูผาดำ เพราะงั้นเส้นทางที่มุ่งไป ก็ต้องผ่านทุ่งหมาหลง”

“หมายความว่า เราต้องมุ่งตามหลังพรานชดไปที่นั่นจนกว่าจะทัน”

“ระยะเดินผีเท้าพรานก็ไม่ต่ำกว่าเจ็ดวัน...ทางที่ดีเราควรวางทางก้าวสกัดพรานชดพาคณะค้นหาเครื่องที่ตก ก็ต้องแวะตรวจสอบไปตามจุดที่สงสัย แต่เราตามหาคนทั้งคณะ เราต้องไปได้เร็วกว่า”

คำพูดของเขาสร้างความเชื่อมั่นให้ทุกคนได้เป็นอย่างดี ต่างจึงมีความหวังว่าถึงอย่างไรก็จะมีทางคลาดกันไปได้แน่ๆ กำลังใจที่จะบุกบั่นไปเบื้องหน้าจึงมีเต็มเปี่ยมอยู่ในหัวใจของทุกคน

ตะวันแผดแสงเปรี้ยงอยู่บนศีรษะ ดวงจำปาหักฝักข้าวโพดใส่ตะกร้าไปพลาง ใจก็นึกถึงพ่อไปพลาง อดไม่ได้ที่จะเหลือบมองยอดเขาสูงเสียดฟ้าเงื้อมตระหง่านอยู่ที่ปลายฟ้าไกล ท่ามกลางแสงตะวันเจิดจ้าในวันที่ท้องฟ้าแจ่มใสเช่นนี้ ยอดภูฏูกระจ่างใสชัดเจนกว่าทุกวัน

นึกถึงความฝันที่ผ่านมาเมื่อคืน...ความฝันประหลาดที่กรายกล้ำมาเยี่ยมเยือนหลายครั้ง ใจหนึ่งอยากไปกราบหลวงพ่ोजันดี ขอให้ท่านช่วยทำนายฝันแสนแปลกนั้นให้ แต่อีกใจหนึ่งก็อดคิดไม่ได้ว่า ฝันนั้นอาจเกิดแต่ความกังวลจากการที่ผู้เป็นพ่อกำลังมุ่งหน้าไปสู่สถานที่ที่ต้องห้าม...สถานที่ที่ก้าวล่วงเข้าไปแล้วอาจมีได้กลับคืนมาอีก ความหวั่นวิตกในใจก่อให้เกิดความฝันสยดสยอง ความฝันที่ก่อให้เกิดความหวาดหวั่นแม้กลางแสงตะวันสว่างจ้า

“พิตวง”

แก๊งสะกิดเรียก จุดดวงจำปาหลุดออกมาจากห้วงภวังค์ หล่อนเห็นคน เป็นน้องพยักพยิดไปในทิศทางที่ได้ยินเสียงฝีเท้าคนกลุ่มใหญ่ และเสียงพูด คุยโหมงโหมงของ ‘จอมพราน’ ที่ประกาศตักตว่าตนเองยิ่งใหญ่

ไม่ถึงชั่วอึดใจ ร่างใหญ่โตที่ถือปืนเตรียมพร้อมอยู่ในมือทั้งที่ยังเดิน เลาะอยู่เพียงชายป่าในเขตไร่นาจของชาวบ้านก็โผล่ออกมาให้เห็น จี๊ดนำทาง ทุกคนผ่านมาทางนี้ แม้อาจโดยไม่ตั้งใจ แต่ก็จ๊ะเอ๋กับดวงจำปาและแก๊ง อย่างบังเอิญ

“ไปไหน” แก๊งร้องทักเมื่อเห็นพรานจี๊ดสะดุดก็กัณฑ์ที่มองมาเห็น

ชายร่างใหญ่วางท่าเป็นคนสำคัญ ก่อนตอบ

“คุณพิมพ์ไว้ใจให้ฉันนำทาง ...เสียใจกับพวกแกด้วยนะ แต่ฉันคิดว่า เธอเลือกพรานนำทางได้ถูกต้องแล้ว”

สายตัจีตวาดผ่านหน้าดวงจำปา คู่ปรับที่เขาไม่เคยชนะ ...ครั้งนี้ทุกคน จะได้เห็นความสามารถของไอ้จี๊ดคนนี้สักที

แก๊งท่าท่าจะเถียงกลับ แต่ดวงจำปาเพียงยิ้มตอบ ดวงตาเป็นประกาย อย่างขบขัน

“ฉันก็หวังว่าจะเป็นอย่างนั้น ถึงยังไงแกก็ควรทำหน้าที่ให้ดีที่สุด ให้ สมกับที่เจ้เขาให้ความไว้วางใจ”

“ตัวเท่าลูกหมา” พิมพ์ดาราซึ่งอยู่หน้าขบวนที่หยุดลงทั้งหมดได้แทน ขึ้นทันที “ไม่ต้องมาสอนนายพรานใหญ่อย่างพรานจี๊ดหรอก ชักนีกเสียดาบ เงินค่าจ้างที่ควรจะได้ฉันซี จะบอกให้นะ ถึงไม่มีพรานจี๊ด ฉันก็ไม่คิดจะจ้างแก อยู่ดี”

“รีบไปเถอะเจ้” ดวงจำปาเอ่ยอย่างรำคาญ ไม่มีอารมณ์อยากต่อปาก ต่อคำด้วย “ในป่าไม่มีไฟฟ้าให้ความสว่างหรอกนะ มัวไอ้เอ๋ ประเดี๋ยวก็มีตอยู่ ตรงนี้ แล้วชาติไหนจะตามทัน พวกที่ล่องหน้าไปก่อนเขาตั้งหน้าตั้งตาเดิน ไม่ใช่เอาแต่เดินชมนกชมไม้ แล้วที่ยวเวะแขวะชาวบ้าน”

“แหม...แกนี่...ทำไมจำเพาะต้องมาเจอกันอีกนะ ไอ้พวกผีเงาะปากมาพูด”

“ไปเถอะ” ราเมษกระตุ้น “อย่ามัวหยุดทะเลาะกับเด็กอยู่เลย พรานจืดนำไปโน่นแล้ว”

ดวงจำปามองขบวนยาวเหยียดที่เคลื่อนที่ไปอย่างซันๆ คนที่แบกก็ตาร์ทใบหน้าเฉยเมยไม่พูดไม่จา ส่วนลูกหาบสี่คนที่หาบของตามหลังร้องทักทายนองจำปากกับแก้งไม่ก็คำก็แรงตามเจ้านายของพวกเขาไป คนแวนหนาที่สะพายกล้องอยู่รั้งท้าย เพราะมัวแต่หยุดถ่ายภาพไร้ข่าวโศกในระยาะเก็บเกี่ยวด้วยความสนอกสนใจ เขารีบจำฝีเท้าตาม แต่ไม่ลืมที่จะหันมาส่งรอยยิ้มกว้างให้ดวงจำปาและแก้ง พलयกมือโบกทักทาย ดวงจำปายกมือตอบเช่นกัน พร้อมกับอวยพรในใจให้เขาโชคดี

“ยายดารานี่ปากร้ายจริงๆ” แก้งเอ่ยขึ้นทันทีที่ขบวนผ่านพ้นไป “ถ้าพี่ดวงต้องไปนำทางให้ละก็ มีหวังโรคประสาทถามหาแน่”

ดวงจำปาแบ้ปาก แต่แล้วจู่ๆ ก็จามติดๆ กันออกมาอย่างไม่รู้สาเหตุ

“มันถือตัวว่าเป็นลูกอดีตนายพรานใหญ่แห่งทุ่งเสือร้อง” จืดนินทาอย่างมันเขี้ยว รู้สึกดีที่นายจ้างคนสวยก็ไม่ถูกชะตากับดวงจำปาเหมือนกับเขา “เลยทำตัวกร่างข่มคนเขาไปทั้งหมดบ้าน”

“นั่นสิ...เห็นที่แรกก็มองออกแล้วว่าสันดานเสีย สมกับที่อาศัยอยู่ในที่ดิบเถื่อน ด้อยพัฒนาอย่างนี้”

น้ำเสียงเหยียดหยามชิงชังดังชัดเจนไปถึงท้ายขบวน ลูกหาบทั้งสี่ต่างเหลือบมองหน้ากัน ขณะที่อัสนี่ซึ่งยังอยู่รั้งท้ายใส่ใจแต่เพียงการส่องกล้องทางไกลไปยังจุดโน้นจุดนี้ ไม่ได้ยินคำพูดของเพื่อนสาว

จืดอึ้งไปนิด ก่อนจะเอ่ยต่อไปโดยพยายามไม่ถือสาการด่า ‘กินรวบ’ อย่างไม่ยั้งคิดของพิมพ์ดารา ราเมษเองพยายามสะกิดเตือนเหยงๆ แต่หญิงสาวก็ไม่สนใจ

“การที่มันบอกปิดไม่ยอมนำทางให้คุณพิมพ์ ก็คงเป็นเพราะมันปอดแตกที่จะต้องเข้าไปในดวงใหญ่”

“มีเสื่อไหม” ซาครีย์ถามแบบหัวงันๆ รู้สึกเย็นเยือกขึ้นมาเหมือนกันเมื่อได้ยินคำว่า ดวงใหญ่

พรานจืดสะอึกเฮือกกับคำถามแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย ไม่ทันให้ตั้งตัว เขาหันไปปรามราวผู้ใหญ่สั่งสอนเด็ก “เข้าป่าเขาไม่ให้พุดถึงเสื่อ”

“อ้าว...” ซาครีย์ร้องเสียงสูง แสนกังขา “กลัวเสื่อไม่ให้พุดถึงเสื่อ แล้วจะให้พุดถึงอะไร”

“ป่ามันก็ต้องมีเสื่อ” ราเมษหันมาดูเพื่อนอีกคน “ถ้าไม่มีเสื่อจะเรียกว่าป่าได้ไง นี่แกไม่เคยได้ยินคำขวัญของนักอนุรักษ์บ้างหรือไง...ป่าที่ไม่มีเสื่อ ย่อมไม่ถือว่าเป็นป่า นี่เรากำลังเดินอยู่ในป่าที่ถือเป็นมรดกโลก แล้วมันจะไม่มียเสื่อได้อย่างไร พุดอะไรนะหัดคิดหน่อยสิ”

“โอ๊ย!” จืดร้องอย่างหมดความอดทน “นี่พวกคุณจะพุดเรื่องนี้นักอีกนานมั๊ย เรื่องอื่นไม่มีมาคุยกันมั่งหรือไง ถึงได้มาเถียงกันอยู่แต่ไอ้ตัวเนี้ย ผมจะบอกให้หะ ถ้าไม่อยากเจอก็ควรหุบปากซะ”

“เป็นพราน กลัวเสื่อด้วยหรอ” นิกก็ซึ่งแบกกีตาร์หน้าหนึ่งอยู่ตลอดเวลา เอ่ยปากขึ้นมาบ้าง เขามองท่าที่หลุกหลิกไม่เป็นสุขของพรานจืดด้วยความแปลกใจ

“ใครว่ากลัว” จืดเถียงทันควัน วาดตาซ้อนอยู่ปะหลับปะหลือก “แต่คิดกันหน่อยสิ มีผมคนเดียวที่เป็นพราน ต้องดูแลพวกคุณห้าคน ลูกหาบอีกสี่ ถ้าไอ้ตัวหยั่งว่ามันโผล่ขึ้นมาจริง ผมจะคุ้มครองคนเดียวไหว”

เหตุผลของเขาฟังขึ้นสำหรับชาวกรุง โดยเฉพาะพิมพ์ดาราที่เข้าใจให้พรานใหญ่ผู้นี้จนเต็มร้อย จะมีก็แต่ลูกหาบทั้งสิ้นที่ต่างก็หันมองหน้ากันพลางหัวเราะคิกคัก

“แล้วข้างล่ะ” ซาครีย์เริ่มปัญหาใหม่ “เขาว่าข้างที่เขาใหญ่นี้ไม่กลัวคน บางที่ยังโผล่หน้าไปเหยี่ยมเหยียนถึงที่ตั้งแคมป์ของนักท่องเที่ยว เดินตามถนน

รดยังต้องเป็นฝ่ายหลีกทางให้ แล้วในป่าอย่างนี้ละ เดินๆ ไปเกิดจะเอ๋กัน
ในระยะเผาขน จะให้พวกเราทำยังไง”

“นั่นสิ...” พิมพ์ดาร่าเพิ่งเห็นประโยชน์จากความเจ้าปัญญาของชาครีย์
เพื่อนหญิงในร่างชายที่หล่อหน้าเรียกติดปากว่า ‘น้องครีย์’

ดาราสาวทำตาบ้องแป้วมองนายพราน “จริงอย่างที่น้องครีย์ว่า พรานจืด
มีอะไรจะแนะนำเราบ้างละ ถ้าหากว่าเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันขึ้น เราจะได้
ตั้งรับได้ถูก ไม่กลัวกันจนสติแตกไปซะก่อน”

“เอ่อ...” จืดยังนึกไม่ออกว่าจะตอบคำถามนี้อย่างไรดี ขณะนี้ทั้งขบวน
เดินผ่านพื้นที่เพาะปลูกพืชไร่ของชาวบ้านเข้าสู่แนวป่าอันร่มรื่น แต่ก็รกเรือ
พอๆ กัน เพราะนอกจากจะมีไม้ใหญ่ยืนต้นสูง แผ่กิ่งก้านกรองแสงตะวัน
ช่วยบรรเทาความร้อนแล้ว ตลอดแนวป่ายังสมบูรณ์ด้วยไม้พื้นล่างเช่นหวาย
และปรงป่า รวมทั้งเถาวัลย์ ทำให้บดบังทัศนวิสัยโดยรอบจนไม่อาจมองออก
ไปได้ไกลๆ ความครึ้มสลัวของผืนป่าที่เพิ่งเหยียบย่างเข้ามาทำให้หัวใจที่
ฮึกเหิมของพรานจืดค่อยลดตีกริลงทีละน้อย จนพาลนึกว่าความที่กลุ่มนายจ้าง
ของเขาเอาแต่สนทนาในเรื่องไม่เป็นมงคล

“ช้างป่าเหรออ” อัสนีที่เดินอยู่รั้งท้ายสุดรีบเร่งฝีเท้าแข่งลูกหาปลาคันขึ้น
มาอย่างตื่นเต้น เขาไม่ได้นึกหวาดหวั่นเจ้าสัตว์ตัวใหญ่ยักษ์นี้แม้แต่น้อย
“นี่หมายความว่าเราจะมีโอกาสพบช้างป่าในเส้นทางที่เราจะผ่านเข้าไปด้วยเหรออ
...ดีจริง ฉันอยากเห็นช้างป่าที่หากินอยู่ในธรรมชาติมานานแล้ว เดี่ยวต้อง
เตรียมกล้องไว้ให้พร้อม จะได้ไม่พลาดช็อตเด็ด”

“ช้างป่านะอัสนี ไม่ใช่ช้างเลี้ยงในสวนสัตว์ ฉันว่าทางที่ดี ถ้าได้เจอ
ตัวเป็นๆ จริงๆ ละก็ ท่องคาถาหลวงพ่อก้อยเอาชีวิตรอดไว้จะดีกว่า ถ้านาย
มัวแต่ตื่นเต้น ตั้งหน้าตั้งตาถ่ายรูป ฉันว่าอาจไม่ทันได้กดชัตเตอร์ หรือถึงกด
ทันก็คงไม่มีโอกาสได้ชื่นชมผลงานตัวเอง เพราะถูกกระต๊อบแบนเป็นกล้วยปิ้ง
เสียก่อน”

ชาครีย์จิบปากจิบคออ่อน ราเมษพยักหน้าหงึกๆ อย่างเห็นด้วย

พลางมองเพื่อนร่วมก๊วนอย่างนึกปลงอนิจจัง

“ถูกต้องแล้วคร้าบ...” พรานจืดรับลูกในทันที ย้าออกมาอย่างชัดเจน
“ถ้าได้เจอละก็ ตัวใครตัวมันนะคร้าบ ชินมัวชักช้ารำไรรออยู่คงไม่รอดแน่”

“พูดหมาๆ ขึ้นได้ไง แกเป็นคนนำทางนะโว้ย” ลูกหาบทั้งสี่พร้อมใจกัน
โวย “ชินพาต๋วยไปเจอข้างเข้า แล้วแกหนีเอาตัวรอด พวกฉันที่หาบของหนัก
อย่างนี้จะทำไง!”

“เฮ้ย!” พรานจืดร้องอย่างมีโทสะ “เกิดเป็นลูกปาแท้ๆ ทำไม่ไม่รู้จักคิด
ถึงเวลานั้นจริงๆ ถ้าพวกเอ็งยังคิดจะแบกของหนักพร้อมกับวิ่งหนีไปด้วย
ก็โง่แล้ว”

“ว้าย...อะไรวะ” พิมพ์ตารากรีดเสียงแหลมปริ๊ด “หมายความว่าถ้าเกิด
เหตุการณ์ฉุกเฉิน พรานจืดจะยอมให้พวกลูกหาบทั้งสี่ของมีค่าของฉัน แล้วพา
กันวิ่งหนีเอาตัวรอดตั้งหรือ ฉันไม่ยอมนะ เสื้อผ้าข้าวของของฉันราคาแพงๆ
ทั้งนั้น ในเมื่อฉันเสียเงินเป็นค่าจ้างให้พวกแกอย่างงามแล้ว พวกแกก็ต้อง
รับผิดชอบต่อข้าวของทุกชิ้นของฉันด้วย เข้าใจมั๊ย!”

พรานจืดต้องไปครู่ใหญ่ ขณะที่ขบวนแถวของนักเดินทางก็ดูจะหยุด
ชะงักลง เขาหันมาเผชิญกับทุกสายตาที่จ้องมองมาทางเขาอย่างต้องการ
คำตอบ ในที่สุดหนุ่มบ้านปากก็ยกมือทั้งสองขึ้นสูง พร้อมเอ่ยคำพูดที่โก้เก๋
ที่สุดเท่าที่เคยมีมาในทุ่งเลื้อยร้อง

“โอเคๆ เรื่องมันจะไม่ใช่ไปอย่างที่ทุกคนกังวลแน่ ไอ้ที่พูดกันเมื่อ
สักครู่เป็นเพียงแค่การตั้งสมมุติฐานเบื้องต้นเท่านั้น ตั้งแต่เป็นพรานจืด
นำนักท่องเที่ยว นักวิจัย ออกเดินป่ามานับครั้งไม่ถ้วน ไม่เคยปรากฏสักครั้ง
ว่ามีช้างป่าโผล่ไหนหาญกล้าโผล่หน้ามาทักทายกลุ่มนักเดินทางที่มีพรานจืด
เป็นผู้นำ รับประกันได้ร้อยเปอร์เซ็นต์”

พูดจบก็ออกเดินต่อไปข้างหน้า นำเหล่านายจ้างที่ส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าว
กันจนป่าแทบแตก พร้อมพูดปลุกปลอบให้กำลังใจ “ธรรมชาติของสัตว์ป่า
ล้วนแต่กลัวคนทั้งนั้น อย่าว่าแต่จะเข้ามาใกล้เลย แค่ได้กลิ่นพวกมันก็พากัน

เปิดแนบไม่เหลียวหลังแล้ว ขอให้ทุกคนวางใจได้ เอละ...เห็นทุ่งโล่งตื่นเขา ลูกข้างหน้าโน้นไหม”

เขาชี้สังเคศ นึกเอาว่าบางที่มันคงจะช่วยทำให้คนในคณะลดอาการ ถามโน่นนี่จุกจิกจนใจลงได้บ้าง และได้ผล ห้าสหายต่างก็เบนสายตามองไปยังจุดที่พรานจืดชี้บอกทันที

“เราต้องเร่งฝีเท้าไปให้ถึงที่นั่นก่อนตะวันลับเหลี่ยมเขา เพราะว่าเราจะตั้งที่พักรวม หุงหาอาหารกินกันที่นั่น ถ้าไปถึงช้าหรือมืดเสียก่อน เราจะลำบากกันมาก เข้าใจไหม”

ห้าคนในขณะเดินทาง รวมทั้งลูกหาบอีกสี่ที่เป็นลูกป่าโดยกำเนิด ต่างร้องออกมาเป็นเสียงเดียวกันด้วยความกังขา

“จะไหวหรือ?”

“ไหวสิ” พรานจืดยืนยัน “เชื่อหัวไฉ่จืดได้ ระยะทางแค่นั้น ไม่ทันตะวันแตะเหลี่ยมเขา เราก็จะถึงที่นั่นและได้พักผ่อนกันอย่างสบายแล้ว”